

CIRIPIT de PĂSĂRELE

teatru, poezie, umor, opinii

Director fondator și executiv: Dinu GRIGORESCU

Redactor-șef: Vlad LUNGU

Sponsor: S.C. ECO CLEAN SRL • www.ecoclean.ro

Mentor

CHIRPING BIRDS
GAZOUILLIS DES OISEAUX

Anul II, Nr. 2 (13)/feb. 2017

Preț 3,00 lei

CIRIPITUL EDITORIAL

Dinu
GRIGORESCU

Flori și mărtișoare i-aș duce mereu CORINEI, pe care am cunoscut-o în postadolescență, pe scena superbă a Casinoului din Sinaia, *jucându-se de-a vacanța*, curtată de Valeriu, de Jeff și de pensionarul Bogoiu – Gheorghe Dinică. Mi-a plăcut enorm piesa, dar și delicatețea de floarea reginei a Corinei. Bref, m-am îndrăgostit imediat de tipul ei feminin, și, ca orice îndrăgostit (a fost dragoste la prima vedere!), nu am uitat-o niciodată; dimpotrivă, mereu am căutat-o, în zilele de toate zilele, până când am descoperit-o pe Despina, tot la Sinaia. Era iarnă și nu vară, ea având multe din calitățile Corinei, dacă nu și ceva în plus. Sau în minus... Eram tot corijent la matematică.

Scenic, am revăzut-o de multe ori pe Corina, înaltă, suplă, delicată, inteligentă, misterioasă, legată de un telefon primit de la iubitul incert, aflat undeva departe, la Civitavecchia, și, ultima dată, am admirat-o la TVR, în montarea superbă a regizoarei Anca Maria Colțeanu. Acum sunt mai Bogoiu decât Bogoiu, dar încă am norocul să mă aflu lângă clona Corinei, în mrejele Despinei. Iată cum literatura influențează și creează o viață paralelă, hrănită din mister, coincidențe, noroc.

CIRIPITUL ÎNȚELEPTULUI

„Tatițo, unde nu e moral, acolo e corupție și o societate fără prințipuri, va să zică, că nu le are!”

Fiul lui Trahanache de la Paris,
adus în scenă de Marilena DUMITRESCU, în comedia
„Învățăturile lui Zaharia Trahanache către fiul său, Zăhărel”

Nu vă mai spun urmările... dramaturgice. M-am îndrăgostit iremediabil de teatru. Iubita cu care mi-am înșelat iubita. După spectacolul acela de neuitat, am cumpărat repede cele două volume de teatru ale lui Mihail Sebastian și, din acea zi, de foarte demult, și până astăzi, când scriu acest mărtișor literar, am tot umplut hârtiile, acum calculatorul, cu ale mele comedii, deloc sau prea puțin lirice. Mă îndrăgostisem și de replica scurtă, super-inteligentă a marelui comediograf.

Cu Dinică am evocat acel moment de destin pentru mine, dar și pentru el, care, jucând atunci în formația de amatori a Poștei Române, îndrăgostit lulea de Zeița Thalia, a dat examen, intrând la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale”. Amândoi, la Târgoviște, unde doamna Florica Ichim lansa un volum despre viața și cariera lui, el – Bogoiu și cu mine – tot Bogoiu, ne-am contrazis doar asupra datei acelei întâlniri cu Corina, eu susținând că a fost în 1958, el în 1957. Bustul din fața Teatrului de Comedie îl înfățișează fabulos pe uriașul actor.

Până la urmă, teatrul este și un mare, dar și un foarte complicat joc de-a fericirea...

Casa în care a locuit Tudor Arghezi începând cu anul 1930, cunoscută și sub denumirea de „Mărtișor”.

Tudor Arghezi

Tudor Arghezi (1880-1967) a locuit cu familia, din anul 1930, la marginea sudică a Bucureștiului, azi Șoseaua Olteniței, în locuința devenită celebră sub denumirea de „Mărtișor”, care, din anul 1974, conform dorinței testamentare a poetului, a devenit casă memorială.

Clădirea este compusă din parter și un etaj, în total 18 camere plus dependințe.

Colecția de la „Mărtișor” cuprinde mobilier, cărți, obiecte de artă, foto-

grafii, documente originale ale poetului Tudor Arghezi. Alături se află și tipografia acestuia, unde sunt expuse volume, documente, reviste și imagini din istoria familiei acestuia și a „Mărtișorului”.

Cântec de adormit Mitzura

Doamne, fă-i bordei în soare,
Într-un colț de țară veche,
Nu mai nalt decât o floare
Și îngust cât o ureche.

Și-n pridvor, un ochi de apă
Cu o luntre cât chibritul,
Ca-n crâmpeul lui să-ncapă
Cerule tău și nesfârșitul.

Dă-i un fluture blajin
Și o broască de smarald.
Și-n pădurea de pelin,
Fă să-i stea bordeiul cald.

Și mai dă-i, Doamne, vopsele
Și hârtie chinezească,
Pentru ca, mânjind cu ele,
Slava ta s-o zmângălească.

Și când totul va fi gata
S-o muta la ea și tata.

Inscripție pe o ușe

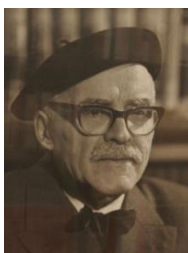
Când pleci, să te-nsoțească piaza bună,
Ca un inel sticlind în dreapta ta.
Nu șovăi, nu te-ndoi, nu te-ntrista.
Purcede drept și biruie-n furtună.

Când vii, pășește slobod, râzi și cântă.
Necazul tău îl uită-ntreg pe prag.
Căci neamul trebuie să-ți fie drag
Și casa ta să-ți fie zilnic sfântă.

*

Vrăbiile mamei

Plouă pe voi, în arbori adunate...
V-aș apăra și nu știu cum se poate.
Strigați cu toate către cer să stea
Că nu puteți zbura,
Și vă e frig și foame,
Căci în april nu sunt țânțari, nici poame.
Unde-aș găsi, vai mie, vai de ele,
O mie de mantale de-o palmă și umbrele?
Când le-a făcut cin' le-a făcut
S-a dovedit croitor nepriceput.
Uituc de timpuri, fără de-ndoială,
Le-a pus să zboare aproape-n pielea goală.

Horia Gârbea: DEZVĂLUIRI

Horia Gârbea e un autor complex și polivalent, dramaturg, prozator de mare succes, poet, eseist, jurnalist de top, posesor al Premiului Academiei Române, al Premiului Uniunii Scriitorilor din România, al Premiului Asociației Scriitorilor din București și traducător al lui Shakespeare. El dezvăluie câte ceva din culisele laboriosului efort al traducerii operelor lui William Shakespeare, proiect de mare anvergură lansat în 2010 și pentru care a primit suport, inclusiv din partea Institutului Cultural Român.

– Primul volum a cuprins „Furtuna” și „Sonetele”, traduse de George Volceanov, inițiatorul ediției și al proiectului „Un Shakespeare pentru Mileniul III”, și Violeta Popa. S-au alăturat Horia Gârbea la sfârșitul anului 2010, când apăruseră deja trei volume, și Lucia Verona. Au mai colaborat până acum Adriana Volceanov și Ioana Diaconescu. Trebuie spus că multe nume ilustre de traducători și poeți au fost în vederile coordonatorului ediției, domnul profesor George Volceanov. Au refuzat să se alăture și este oarecum firesc, investiția de timp fiind mare și succesul îndoielnic. Așa a și fost vreme de cinci ani. Dar acum am ajuns la volumul X, se joacă patru traduceri și alte două sunt în pregătire. Încet, nedrept de încet și de greu, ediția se impune.

– Să ne amintim că primul volum al ediției „Arden Shakespeare” a apărut în 1899! De atunci, an de an, integrala Shakespeare, în patria sa, e permanent revizuită și reeditată. Nu numai la Arden. În toate țările se reiau, se refac traduceri marilor opere ale lumii. Noi ne prezentăm onorabil prin Shakespeare, în condițiile în care cultura română are din păcate lacune jenante. Nu avem nici măcar din autorii jucați cât de cât traduceri decente. Și-a pus cineva întrebarea cum sună Racine acum în vechile traduceri? Câte tone de praf stau pe unele traduceri din Molière, care nu s-au mai reluat de la pașoptiști? E posibil să nu avem o traducere integrală a „Divinei Comedii” în ultimii 50 de ani?

– **A traduce nu înseamnă că iei textul și traduci cuvintele.** Trebuie să te identifici cu autorul, să cunoști cât mai bine lumea lui, să înțelegi cât mai multe conotații (pe toate e imposibil). Cum să faci asta când trebuie să-ți câștigi existența mergând zilnic la un „serviciu”, iar traducerea s-o faci în „timpul liber”? Ediția Goethe, începută de profesorul G. Guțu, unde mai e, cine mai știe de ea? De Chaucer cine se apucă și pe ce bani, că nu avem nimic? Stăm pe traducerea lui Dan Duțescu, meritorie desigur, singura de la Bătălia de la Călugăreni încoace.

– **Nu putem avea o mare literatură dacă nu avem traduceri bune ale marilor opere.** Am avut traduceri de Shakespeare, dar prin germană și franceză, după transpuneri

îndoielnice. Ce-am găsit în „Coriolanus”, tradus de Tudor Vianu prin germană, ne-a stupefiat pe mine și pe prof. Volceanov. Și e foarte puțin vina lui Vianu.

– **Traducerile din perioada 1949-1989 au fost afectate de (auto)cenzură.** Regii Franței și Angliei devin „rigi” (din cărțile de joc) sau „vodă”. Lorzii li se adresează cu „Măria-Ta”. Episcopii englezi devin „vlădici”, iar țărani liberi (yeomen) „plăieși”, ceea ce literal e corect, dar scenic sună ridicol. Nu mai vorbesc de licențele de limbaj, numeroase la bard, care sunt escamotate, „bowdlerized”, cum zic englezii, de la Thomas Bowdler, sau de „ursul rusesc” devenit „fiară păroasă” în „Macbeth”, ca să nu ofenseze vreun vecin. Traducătorii nu aveau acces la ediții noi. Așa se explică faptul că, în „Vis de-o noapte-n miezul verii”, Dan Grigorescu a avut ideea excelentă de a traduce numele meșterilor din Atena, dar a greșit toate numele: Quince a devenit „Gutuie” (din engleza secolului al XX-lea). Omul era dulgher și numele (arhaic) venea de la pana de despicat sau ic. Am corectat în 2011: Pătru Iculeț. Bottom nu e „Fundulea” (Doamne-fereste!), ci Nicu Mosor. Bottom înseamnă axul pe care se înfășoară firul, Nicu fiind țesător, cum se spune clar în text.

– **Studiile shakespeareane, dar și limba noastră au evoluat rapid.** Ar trebui să vorbim o săptămână despre asta. Este ridicol, când un regizor are la dispoziție traducerea extraordinară a lui George Volceanov la „Furtuna”, să pună piesa în scenă, în anul 2015, cu încropeala Ninei Cassian, care nici nu s-a publicat vreodată. Am spus ridicol, dar cuvântul potrivit este rușine, o batjocură față de spectatori și față de memoria lui Shakespeare.

– **Să-l redăm așa cum a scris el.**

Volumul X a fost lansat în 2015 și a fost prezentat recent la Festivalul Internațional Shakespeare de la Craiova. Volumele XI, XII și XIII sunt în pregătire. Sunt traduse și vor intra în aceste volume: „Henric al IV-lea” părțile I și a II-a, realizate de George Volceanov și Lucia Verona, „Richard al II-lea” (George Volceanov) și „Coriolanus” (G. Volceanov și Horia Gârbea). Eu, la „Henric al V-lea”, am ajuns la actul V.

– **În cei șase ani, am avut bucuria unor premii și nominalizări.**

Volumul IV a primit Premiul „Andrei Bantaș”, iar volumele VIII și IX au fost nominalizate la „Cartea Anului”, prestigiosul premiu al „României literare”, și au dobândit Premiul Uniunii Scriitorilor pe 2014.

– Cu cât trece timpul, în pofida controverselor bibliografice, lui Shakespeare i se atribuie tot mai multe lucrări și contribuții literare.

Actuala ediție își propune să redea și opere care au intrat recent în canonul shakespearean și altele la care el a contribuit parțial („Sir Thomas More”, de pildă). Au apărut deja, în traducerea lui George Volceanov, „Eduard al III-lea” și „Doi veri de stirpe aleasă”.

E ușor de demonstrat că poemele „orfane” din „Pelerinul îndrăgostit”, la care lucrez acum, îi aparțin de fapt Omului din Stratford.

– **Evident, Shakespeare e mai viu decât noi și scrie mai bine decât toți autorii contemporani.** Recent (12-14 aprilie 2016), a avut loc la București Simpozionul Internațional

Shakespeare, organizat de Muzeul Național al Literaturii Române și de Academia Română, în colaborare cu ICR, Teatrul Național Craiova și alte instituții. O manifestare de un nivel științific și ideatic înalt. Comunicările vor fi publicate în „Romanian Shakespeare Journal” și într-un volum al Editurii MNLR. Au fost 30 de comunicări. Au venit exegeți ai lui Shakespeare din toată lumea, în frunte cu domnul Stanley Wells, cunoscut drept cel mai de seamă shakespeareolog al lumii. Dar și Michael Dobson, care a fost doctorand al profesorului Wells și e succesorul său. Au venit exegeți ai lui Shakespeare din toată țara și români care-l predau pe Shakespeare la universități din patria sa (Nicoleta Cinpoș) sau din SUA (Lucian Ghiță). Trebuie spus că ediția Shakespeare coordonată de prof. Volceanov e una critică. Fiecare piesă are zeci de note (realizate de traducători de regulă), prefete ale unor universitari reputați pentru contribuții în domeniul operei bardului (Pia Brânzeu, Monica Matei-Chesnoiu, Codrin Liviu Cuțitaru și mulți alții). În paralel cu ediția se publică două periodice: „Caietele Shakespeare” și „Romanian Shakespeare Journal”, ultimul în limba engleză cu contributori din toată lumea. Țin să relev aici meritul domnului conf. dr. Ioan Cristescu, directorul Muzeului Național al Literaturii Române, distins filolog și teatrolog, pasionat editor al lui Shakespeare. Shakespeare e inepuizabil. Dau un exemplu personal. La simpozion, am vrut să prezint o lucrare: „Fauna și flora la Shakespeare”. În câteva zile mi-am dat seama că nu pot cuprinde decât fauna. Apoi că pot spune doar „Ceva despre fauna lui Shakespeare”. N-am acoperit decât, poate, șaiszeci la sută din ce aveam de scris pe orizontală (specii, mențiuni) și zece la sută pe verticală (simbolică, relația cu personajele, intenții ale autorului etc.). Și m-am referit cu precădere la cele nouă piese traduse de mine singur sau în colaborare. La celelalte doar tangențial. Ar trebui să scriu o carte numai despre asta. Și una despre floră.

Lucian Vasilescu: Credeți că va fi aceasta, a voastră, o ediție definitivă sau una perfectibilă?

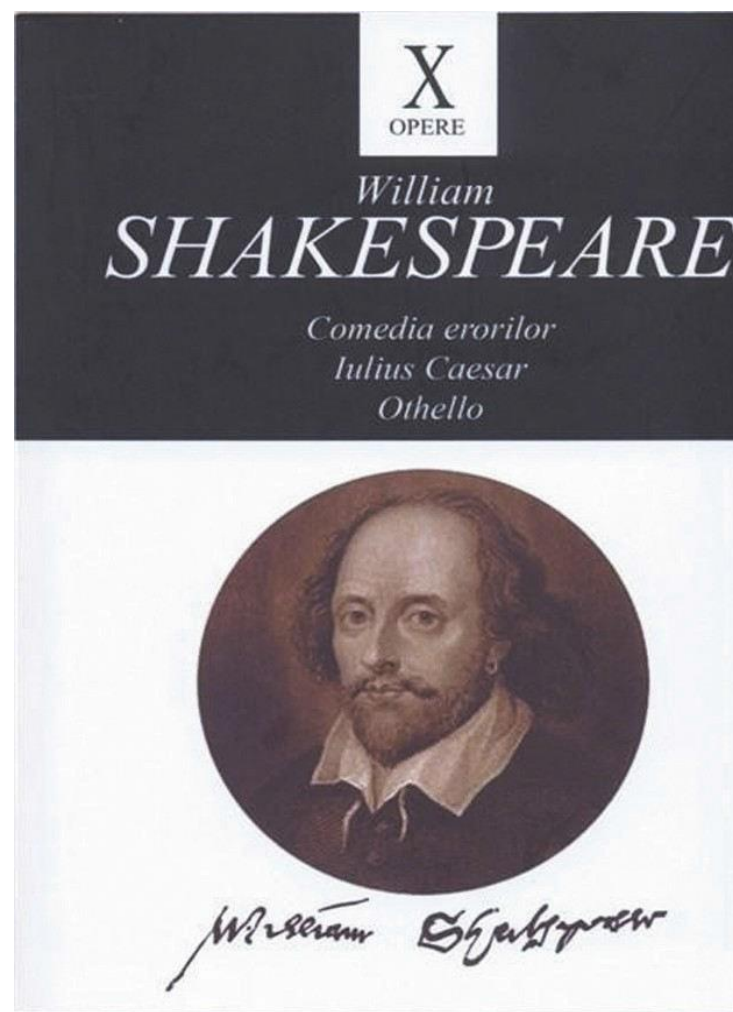
– Nu există nimic definitiv sau finit în ceea ce-l privește pe Shakespeare. Am tradus chiar (și) eu „Sonetul XVIII”. Ultimul distih e așa:

„Cât ochii văd și oameni vor mai fi,
În versurile mele vei trăi.”

Cât vor mai fi oameni pe Pământ, fiecare îl va regăsi pe poet și va adăuga ceva gloriei lui. Fiecare generație îl va traduce după sensibilitatea ei.

Lucian Vasilescu: Lucrarea voastră a stârnit interesul teatrelor și al regizorilor?

– Da. Din păcate, teatrele la noi suferă de multă birocrație, inerție, suficiență. Munca unui traducător e departe de a fi plătită. Lipsesc instituțiile. Un agent literar de pildă care să umble din teatru-n teatru, secretari literari care să fie interesați de noile traduceri și să le (re)comande. Lipsesc subvențiile sau sunt cu totul derizorii. Ar trebui să existe fonduri speciale pentru ca zeci de traducători să stea „închiși” în scriptorium-uri, ca în abația din „Numele trandafirului”, și să trudească la ediții noi, integrale, ale marilor autori. Apoi circula prejudecata că opera literară (originală sau tradusă) poate fi furată și că un asemenea act nu e tot furt, ca furtul din buzunare sau spargerea unui cont. E îngrozitor să spun, dar trebuie s-o spun: în două ocazii, când teatre profesionale au jucat fără a ne cere permisiunea traducerile noastre, fără a pune măcar numele traducătorilor pe afiș, am recurs la ajutorul poliției. Din fericire, poliția s-a comportat exemplar. Alte teatre se prevalează de ideea de „adaptare” ca

să nu dea banii. E un act barbar, de incultură crasă. Un traducător, bun sau rău, vechi sau nou, are o concepție unitară, vine cu lumea lui care interferează cu lumea lui Shakespeare. Dacă vine un troglodit care n-a citit de fapt Shakespeare, care nu a deschis o ediție Arden sau Oxford și face o croșetare din mai multe texte traduse cine știe cum, furând și din cele consacrate, aducând și „prețioasă” lui contribuție după ce s-a consultat eventual și cu mașiniștii din teatru, acela săvârșește un act infam, demn numai de Caliban sau de Nicu Mosor, care voia să joace simultan și Leul, și pe Thisbe. Am tot disprețul pentru asemenea inși. Din fericire, există în teatre și actori receptivi la nou, regizori luminați care înțeleg demersul nostru. În acest moment, așa cum am menționat, se joacă patru traduceri și alte două sunt în pregătire. Ediția actuală e una cu traduceri pentru scenă, cu texte pentru gura actorilor și urechile publicului de azi.

Lucian Vasilescu: De ce credeți că, după 400 de ani, Shakespeare este încă actual, iar nu doar un capitol de istorie literară?

– Aș putea deschide aici o discuție care ar umple o carte. Dau un singur exemplu. În tumultul politic de la noi, de acum vreo 3-4 ani, traduceam o piesă puțin cunoscută, dar nu mai puțin genială a lui Shakespeare: „Henric al VI-lea” partea a treia sau „Richard Duce de York”, poate prima înfățișare a geniului său. Totul, absolut tot ce se petrecea în acele zile în România secolului al XXI-lea, fusese observat și descris impecabil cu 420 de ani înainte de Shakespeare, care vorbea despre evenimente petrecute cu încă vreo 110 ani înaintea lui. Nu-l vedem azi pe Caliban care distruge cu hotărâre? Ce? Memoria culturală în primul rând. Dacă dispar cărțile, clădirile istorice cu „magia” lor, presa culturală, el va stăpâni Insula. Lecția supremă a lui Shakespeare ne spune că magia este memoria. Povestea trebuie spusă mereu, cu riscul de a viețui prea mult în lumea ticăloșită, cum cere Prințul: „And in this harsh world draw thy breath in pain/ To tell my story.” („Hamlet”, V. 2). (<http://www.mediafax.ro/cultura-media/horia-garbea-lectia-suprema-a-lui-shakespeare-ne-spune-ca-magia-este-memoria>)

Dialogul generațiilor și realitatea de azi

Mihaela-Mariana
CAZIMIROVICI

Nu numai că doamna **Marilena Caraghiaur**, autoarea piesei „*Un băiat problemă*”, a cărei lectură, în interpretarea actorilor, s-a realizat la Centrul Socio-Cultural „Jean Louis Calderon” din București, în ziua de joi, 19 ianuarie 2017, este o foarte reușită reprezentantă a dramaturgiei feminine românești, așa cum s-a subliniat din public, ci este și o femeie cu un spirit mereu tânăr, cu o vigoare demnă de invidiat și o bucurie de viață care se extinde, inclusiv în spațiul din jur, oamenilor din jur.

Intervenția morții în cotidian

Frumusețea discursului auctorial, în cazul piesei de teatru „*Moartea ca experiență de viață*” (citită și interpretată de actori la Institutul Cultural Român, în cadrul „Clubului Dramaturgilor” al USR București – Filialele Poezie și Dramaturgie, desfășurat, ca de obicei, în luna ultimă a fiecărei luni, respectiv, de această dată, în ziua de 30 ianuarie 2017), semnată de dna **Marilena Dumitrescu**, se distinge prin rezolvările inedite obținute în scenele, aparent, obișnuite.

Atracția acestei comedii negre vine, în definitiv, din existența unei persoane care nu mai există.

Oscilația real-abstract se dezvoltă cu ușurință, cu dezinvoltură chiar, așteptările fiindu-ne satisfăcute de naturalețea dialogurilor, foarte bine construite, în concordanță cu vremurile pe care le trăim.

Tensiunea de la începutul piesei pare să ne introducă într-o familie care-și trăiește normalitatea și pe care, într-o primă instanță, nici măcar moartea nu o deranjează. Pierduți într-o viață plină de probleme cotidiene, membrii familiei nu înțeleg moartea decât după o vreme, și, atunci când o recunosc, își continuă viețile fără să țină prea mult cont de ea.

Și aici intervine o singură persoană: mortul, Dinu. Deabia el vine să aducă realitatea. Chiar decedatul, printr-o existență abstractă, este cel care influențează viețile celor rămași: soției, Aura, fiului, Andrei, și celei care l-a accidentat mortal, Teodora, putând fi văzut de aceștia, iar la final reușind să aducă echilibrul.

Conflictul cel mai important se dezvoltă între Dinu și Teodora. Primul, dându-se drept psiholog, pare să izbutească să o aducă în simțiri pe tânăra șoferiță, astfel încât aceasta empatizează, la final, cu victima și vine să-i aprindă o lumânare la cimitir.

Poate că, aici, trecerea este puțin prea brutală, pentru că Teodora, la terminarea discuției cu accidentatul, nu reușise să-nțeleagă situația și, dintr-odată, vine să aducă omagiu victimei, fără să ni se explice sau să ni se dea de-nțelese cum a conștientizat acest lucru.

În plus, merită scoase în evidență momentele de un lirism aparte, dintre așa-zisa văduvă-înger și Dinu, care vin să ofere candoare morții și formulează o atmosferă mai puțin macabră.

Felicitări autoarei, frumoasei prestații a actorilor și regizorului!

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

Am ascultat, de multe ori, piese foarte scurte și fragmente pe care dânsa le-a citit la diversele cenecluri sau cercuri literare. Eu le aștept, de fiecare dată, cu mare plăcere, pentru că știu că ne va surprinde mereu cu o nouă schiță inspirată foarte bine din realitate.

Și de această dată, replicile sunt de o mare spontaneitate și claritate, subliniind, cu mare implicare, diferențele dintre generații.

Personajele sunt atât de bine realizate că avem impresia și chiar simțim că parcă totul s-ar produce în propriile familii. Emoțiile induse ne pun, cu mare ușurință, în pielea personajelor și construiesc atmosfera, purtându-ne printr-un carusel bine stimulat de talentul scriitoricesc al autoarei.

Și dacă exemplificăm cu finalul foarte izbutit, dialogul dintre un om trecut prin viață, circumspect și atent, și un altul abia pornit la drum, plin de speranțe și de idei nonconformiste, uneori exagerate, specifice vârstei, este unul apropiat de excepțional, prestația actorilor păstrând nivelul ridicat al scriiturii.

Multe felicitări autoarei, regizorului și actorilor!

Știri vâdate și oferite drept mărfuri

Domnitorii din Țările Române nu au purtat doar bătălii cu turcii, ci se ocupau și cu petreceri, spectacole de teatru sau partide de vânătoare. Franco Sivori, secretarul lui Petru Cercel (1583-1585), descrie o partidă de vânătoare organizată la curtea domnească: „În această țară se găsesc multe animale sălbatice, ca iepuri, cerbi, căprioare, mistreți, vulpi, lupi și urși, se află potârniche, fazani, găini, găște și rațe sălbatice, turturele, prepelițe și sturzi și alte păsări mici în mare număr, astfel că se pot face ușor minunate vânători. Între altele, am luat parte la o mare vânătoare a principelui la care s-au prins 270 de iepuri, zece-doisprezece lupi și 60 de vulpi, înconjurându-se pentru acest scop cu gard o pădure cu un ocol de 2 sau 3 mile.”.

„Cu voievodul am petrecut zilnic două săptămâni la vânătoare; am vânat cerbi, lupi, mistreți într-o cantitate mare, astfel încât, într-o singură zi, am răpus cu ajutorul câinilor de vânătoare 14 mistreți și multe alte animale sălbatice”, descria un martor ocular de acum 4 secole. Dimitrie Cantemir în „Descrierea Moldovei” arată cum vânătorile erau pregătite ca bătăliile cu turcii: „Dacă vânătoarea fiarelor este de obicei o mare plăcere pentru cei mai de seamă principii de pe pământ, apoi pentru domnii Moldovei a fost un lucru foarte obișnuit. Pentru ei, vânătoarea seamănă cu un fel de război și ca un neam foarte înclinat la lupte trebuia s-o prefere tuturor celorlalte exerciții fizice, cu alte cuvinte pregătiri militare și de îndemânare pentru apărarea patriei.”.

Copiii proveniți din familii cu o stare materială mai bună practicau vânătoarea atât pentru relaxare, cât și pentru a-și dezvolta abilitățile militare. În Țările Române nu existau tratate de vânătoare, astfel că aceasta se practica la scară largă, mai mulți cronicari vorbind despre partidele de vânătoare organizate de domnitorii români. Vlad Vintilă de la Slatina a fost domnitorul Țării Românești între 1532 și 1535, acesta pierzându-și viața chiar la vânătoare. Despre acest incident a vorbit cronicarul Radu Popescu, cel care arăta: „s-au dus în plimbare către Craiova, să vâneze pădurile Jiului, ca să prinză cerbi și alte vânat-uri mai mari, de vreme ce într-acele părți de loc să află vânat-uri multe și mari”. În timpul domniei lui Grigore vodă Ghica a avut loc un episod interesant despre care Dimitrie Cantemir avea să vorbească în lucrarea sa „Vita Constantin Cantemiri”. Tatăl său, Constantin Cantemir, a ajuns la București la curtea voievodului, însă cum acesta și o parte din oștenii săi erau ieșiți la vânătoare, bătrânul Cantemir s-a amestecat printre ei. „La un moment dat, chiar pe dinaintea domnului muntean, a fâșnit un iepure și, cum nu era prin preajmă niciun câine să-l hăituiască, Constantin Cantemir lovește cu o săgeată iepurele care fugea și îl omoară chiar sub ochii lui vodă. Întrebând vodă cine era acel atât de bun arcaș, îi răspund că omul acela este un străin din Moldova, altminteri prea bine cunoscut în Polonia după nume și faimă”, povestea Dimitrie Cantemir. Nici străinii care au trecut prin Țările Române nu au ezitat să vorbească despre partidele de vânătoare organizate de domnitori.

MĂRȚIȘOR DE LA TÂRGU MUREȘ

Oferit de ZENO FODOR

Distins traducător, critic și istoric literar, fost director al Teatrului Național

MARATON

de
ELEMÉR KINCSES
(comedie istorică în două părți)

Personajele:

MILTIADE, general, unul dintre cei zece strateg
XANTIPOS, alt strateg
LUKIOS, prezicător
XANON, proprietar de circ
PORTES, militar
KOLLIUS, organizator de spectacole
AGALLIS, curtezană
POETUL I
POETUL II
LEA, soția lui Miltiade
CERȘETORUL I
CERȘETORUL II
CERȘETORUL III
MENIAS, cetățean
THERSIPOS, vestitor

Paznici, soldați

PARTEA ÎNTÂI TABLOUL 1

Scena reprezintă un loc viran, la marginea Atenei, în fața porții orașului înspre Maraton. Se vede o parte din zidul cetății. Lângă zid lenevesc cei trei cerșetori. Soarele arde.

CERȘETORUL III: Ha!
CERȘETORUL II: Ce?
CERȘETORUL I: Nimic... Nimeni... Niciodată.
CERȘETORUL II: Nimic. (Privește prin deschizătura porții.) Nicăieri nimeni.
CERȘETORUL III: Ha! Bubuie?
CERȘETORUL I: Nu bubuie. Chiorăie. Ne chiorăie mațele...
CERȘETORUL III: La mine bubuie... Bumm... Bumm-bum-bum-bum-bum... Văd și stele... Verzi, albastre, liliachii...
CERȘETORUL II: Hopa! Stadiul final... Fii amabil, colega, știi... simptomul de a vedea stele e ultimul stadiu al morții prin inaniție... și...
CERȘETORUL III: Îmi spunea mama: nu te duce nicăieri. Aud și muzică. Muzică de-acasă... Aici, înăuntru...
CERȘETORUL I (scoate o bucată de pâine din mâneca hainei): Ia-o, fârtate. E ultima bucată. (Cerșetorul III începe să mănânce foarte încet, rupând din pâine bucățele foarte mici. Ceilalți doi îl privesc.)
CERȘETORUL I: Prezicătorii și politicienii afirmă că bătălia a avut loc ieri sau azi.
CERȘETORUL II: Care dintre ele? Că în ultimul timp ne tot batem!
CERȘETORUL I: Bătălia cea mare, cea hotărâtoare... Bătălia de la Maraton... Bătălia în care floarea poporului grec, în frunte cu Miltiade, cel înzăuat în platoșă de aur...
(Brusc se așază, întinde mâna și începe să cerșească. Ceilalți doi încep și ei să cerșească: „Deschide-ți punga, o, nobile cetățean al Atenei!!! Un ban de aur, un singur bănuț strălucitor... și zeii te vor răsplăti pentru bunătatea ta!” Ș.a.m.d.... Apare, gâfâind și transpirând, Menias. Se duce până la poartă și privește în zare.)
MENIAS: Gura! Dați-vă mai încolo!
CERȘETORUL II: De ce, nobile cetățean?
MENIAS: Pentru că mirosiți urât!
CERȘETORUL I: Transpirăm, nobile cetățean. Transpirăm de emoție, așteptând victoria alor noștri.
MENIAS: Ție nu ți-e totuna a cui e victoria?
CERȘETORUL II: Cum poți gândi așa, domnule?
CERȘETORUL I: Nu e totuna să cerșești într-o țară victoriosă,

sau într-una învinsă.
CERȘETORUL III: Chiar așa.
MENIAS: Ești bun de gură. Ce-ai fost înainte?
CERȘETORUL I: Înainte? Înainte am fost cerșetor.
MENIAS: Și mai-nainte? Înainte de a deveni cerșetor... Cum să-ți explic... Înainte de a te ruina.
CERȘETORUL I: Eu am ieșit din pântelecele mamei gata ruinat.
CERȘETORUL II: Așa, așa. Lui îi este ușor... El n-a gustat...
CERȘETORUL III: Chiar așa... Eu însă...
MENIAS: Tu ai gustat? (Cerșetorul III dă din cap afirmativ.) Dar tu?
CERȘETORUL II: Și eu. Bunăstare, muncă, familie... (Plânge.)
CERȘETORUL III: Fie-ți milă de el, frumosul meu domn... El a gustat din viața aia... El s-a prăbușit de foarte de sus...
MENIAS: Ce-ai fost înainte?
CERȘETORUL II: Paznic de far. Acolo sus, în vârful turnului, sub stele, smoală, grinzi uriașe, miros de rășină, familie, adierea sărată a mării...
MENIAS: Și cum ai ajuns aici? Aici?!
CERȘETORUL II: Din cauza dispozițiilor: au fost rărite cursele navale... Eu luminam, tot luminam... La început treceau câte zece corăbii pe zi. Apoi o singură corabie la zece zile. Într-o dimineață au apărut doi soldați, m-au coborât cu forța din far, au furat lemnele și smoala, au urlat că e ordin, că e lege, și cu asta gata, totul s-a sfârșit. Nevastă bolnavă, patru copii...
CERȘETORUL I: Dă-i un galben sărmanului, nobile cetățean, un bănuț de aur oricât de micuț!
CERȘETORUL II: O satisfacție am totuși: de când farul nu mai luminează, două vase s-au scufundat acolo. Mulți morți, zeci de răniți... Normal... Pentru că eu nu eram acolo.
MENIAS: Uite, ia un talant de aur! (Îi aruncă Cerșetorului II un ban de aur.)
CERȘETORUL I (se trage mai aproape): Domnule, distinsul și frumosul meu domn... Dă-i și sărmanului, bolnavului...
MENIAS: Dă-te mai încolo. Puți.
CERȘETORUL I: Nu pot, onorabile domn. Îmi lipsește un picior.
MENIAS: Bine. Uite un talant. (Îi aruncă un ban de aur.)
CERȘETORUL II: Și celălalt îi lipsește, nobile cetățean.
MENIAS: Bine. Uite încă unul. Unu și cu unu fac...
CERȘETORUL II: Trei. (Cerșetorii râd cu pofă.)
MENIAS: De ce râdeți?
CERȘETORUL I (se ridică și se duce alene până la poartă): Râdem, pentru că suntem bine dispuși... Nu-i așa, băieți? (Râd cu toții.)
MENIAS (urlând): Nemernicule!... Ticălos ordinar ce ești!!! Dă-mi înapoi banii! Acum, pe loc, imediat!!! Ai jucat teatru!!! M-ai înșelat!!! Revoltător! Au ajuns și cerșetorii să joace teatru?! S-a prefăcut, a jucat teatru!!! (Iese în goană.)
CERȘETORUL I (strigă în urma lui): Și ce-ai să reclami, prostănacule? Cum o să dați de mine?! Pe străzile Atenei sunt mii de cerșetori!!!
VOCEA LUI MENIAS: „E sfârșitul lumii!... Democrație... Cerșetorii joacă teatru!”
CERȘETORUL II (se ridică): De ce?! Eu am fost actor, iar acum sunt cerșetor... Se poate și invers...
CERȘETORUL III (urlă): Eu am fost țaran... M-au dijmuit de șapte vite și opt porci!
CERȘETORUL I: Eu am fost muzicant, strângător de biruri, soldat, și iată unde am ajuns!!!
CERȘETORUL II: Eu am fost vânător, și dulgher, și păstor, și sacagiu!!! (Țipă toți trei, în același timp. Pe ziduri își fac apariția paznicii cetății.)
PAZNICUL I (urlă): Liniște! Gura, împuțiților, faceți liniște! (Paznicii II și III aduc apă într-un vas uriaș și o varsă peste cerșetorii care gesticulează. Se face brusc liniște. Paznicii dispar, cerșetorii se reazăză la poalele

Urmare din pag. 5

zidului. *Liniște.*)

CERȘETORUL I: Mii de mulțumiri, soldaților. Tare ne era cald! (*Un uriaș hohot de râs.*)

CERȘETORUL II: Dacă s-ar găsi ceva de mâncare, acum am avea cu ce s-o cumpărăm.

CERȘETORUL III: Dacă s-ar găsi, dacă am avea... N-avem ce, n-avem de la cine...

CERȘETORUL I: Nimic... (*Tăcere.*)

CERȘETORUL II: Nimeni... (*Tăcere.*)

CERȘETORUL III: Niciodată... (*Tăcere. Apoi se aud pași care se apropie.*)

Zei sunt cu noi, prieteni: vin oameni.

(*Din dreapta intră grăbiți, discutând și gesticulând: Kollius – organizatorul de spectacole, Lukios – prezicătorul, Xanon – proprietarul circului, soldatul Portes, doi poeți și curtezana Agallis. Cei trei cerșetori încep să cerșească, tânguindu-se. E un adevărat vacarm.*)

KOLLIUS: Tăcere, împruțiților! Să ne oprim, domnilor! Fiți atenți, vă rog! Agallis! Și tu, porumbița mea! (*Vorbește emfatic și gesticulează.*) Paznicii zăresc praful ridicat de oastea învingătoare, platoșele strălucesc în soare, Miltiade, marele strateg, înzăuat în platoșă de aur, călărește în frunte, pe un splendid armăsar fenician, târând după el duzini de perși captivi, legați de calul lui. Vântul ciufulește pletele luptătorilor, cetățenii Atenei se îmbulzesc spre poarta cetății...

POETUL I: O clipă. Mă gândeam că exact în acest moment ar fi nevoie de un imn de slavă. Primele două versuri le-am și compus (*Scoate un sul și citește*):

„Miltiade, Miltiade,
Ție-ți închinăm tirade.”

Ei? (*Liniște.*)

POETUL II: Iertare, colega. Eu propun o epopee. E mai potrivită pentru o asemenea ocazie!

KOLLIUS: O epopee animată! Cor, dansuri, focuri de artificii, mii de cetățeni urcați pe ziduri, sute de persani captivi înlănțuiți de superbul cal al lui Miltiade...

LUKIOS: Pierdem vremea, domnilor.

KOLLIUS: Am spus din timp, încă de azi dimineață, că am nevoie de corul arhonților, de echipa de dansuri a confreriei strategilor pensionari, de păpușari, de o sută cincizeci de copii de țâță, de două sute de fecioare...

AGALLIS: O, zei...

LUKIOS: Dar nu suntem decât noi,ăștia câțiva... Asta e doar o repetiție, așa ni s-a spus. Explică-ne ce trebuie să facem!

KOLLIUS: Îl întâmpinăm pe zeescul Miltiade!

AGALLIS: În Atena e democrație.

XANON: „Zeescul”? Ai grijă ce spui, organizatorul de spectacole. În Atena e democrație și așa mai departe. Zeesc nu poate fi decât un zeu.

KOLLIUS: M-a luat gura pe dinainte. O rămășiță a trecutului. (*Liniște.*) Și semizeii?

XANON: Ei sunt semizeești. Miltiade e om. Soldat, strateg glorios, general victorios, dar om. Zeificarea asta...

KOLLIUS: Primul număr e, deci, o epopee... Am nevoie de mase mari de oameni... Miltiade-omul e un titlu cam plat, nu credeți? Corul arhonților, dansatorii confreriei strategilor pensionari, păpușarii...

LUKIOS: Nu sunt aici.

KOLLIUS: Arhonții?

LUKIOS: La vânătoare.

KOLLIUS: Și strategii pensionari?

LUKIOS: La pescuit.

KOLLIUS: Garda cetățenească?

LUKIOS: La prins păsări.

KOLLIUS: Halal cetate și Atena asta. În asemenea condiții, cum să organizez primirea lui Miltiade?!

XANON: În principiu. Deocamdată în principiu!

KOLLIUS: Mă rog. Tu o să fii echipa de două sute de dansatori a strategilor pensionari.

XANON: Unde să stau, ce să fac?

KOLLIUS: Stai aici! Flutură-ți batista, urlă și dansează!

XANON: Bine. Dar ce să urlu?

POETUL I: Ce-ntrebare! Versurile introductive ale poemului meu. Fii atent! (*Urlă.*)

Miltiade, Miltiade,

Ție-ți închinăm tirade!!!

XANON (*urlă și flutură batista*):

Miltiade, Miltiade,

Ție-ți închinăm tirade!!!

(*Cerșetorii râd în hohote și aplaudă. Xanon mulțumește făcând plecăciuni. Se lasă o liniște stingheră. Cei doi poeți se retrag lângă zid, se așază și încep să scrie versuri. Liniște.*)

PORTES: Ciudat.

LUKIOS: Mie-mi spui?!

XANON: Un eveniment atât de important...

PORTES: Primirea învingătorului...

LUKIOS: E o afacere de stat.

XANON: O afacere a cetății-stat.

KOLLIUS: Eu fac cum mi se spune! Ordinul e ordin, să ne păzească zeii! Deci: Xanon e echipa de dansatori, Lukios e corul, Portes e detașamentul paznicilor, iar tu, Agallis... Agallis, unde ești?

AGALLIS (*care a stat până acum culcată la umbra zidului, somnoroasă din cauza intensei sale activități nocturne, se ridică*): Aici.

KOLLIUS: Tu, inimioaro, vei fi corul fecioarelor.

AGALLIS (*se așază în rând cu ceilalți*): Dacă m-ar vedea mama...

KOLLIUS: Repetiție generală! Xanon, dansează, urlă, flutură batista! (*Xanon face ce i s-a cerut.*) Lukios, ești cor, cântă! (*Lukios începe să cânte.*) Portes! Armata! (*Portes începe să lovească cu sabia în scut.*) Agallis! Dansează, porumbița mea! (*Toți execută ce li s-a cerut, apoi repetiția încetează. Cerșetorii râd de se prăpădesc, apoi se face liniște.*)

POETUL I: E prea... prea... grosolan... Nu e destul de bărbătesc.

POETUL II: E la nivel de amatori.

AGALLIS: Dacă Milti vede asta, mai bine se-ntoarce pe câmpul de luptă. (*Tăcere.*)

XANON: Nu s-ar putea, de pildă, să reluăm unul din spectacolele de anul trecut?

KOLLIUS: Poftim?! Eu niciodată... Eu – întotdeauna ceva nou... Tot mai nou... Eu mă număr printre acei puțini care... (*Tace. Din nou tăcere.*)

LUKIOS: Azi dimineață prima jertfă n-a reușit... Pasărea și-a luat zborul de pe altar, cu gâtul însângerat... (*Liniște.*)

KOLLIUS: Credința... Asta vă lipsește. Eu am gândit programul, am pregătit regia, dar fără credință nu merge.

PORTES (*cu o furie reținută*): Ce-i asta? Denunț public?!

LUKIOS: Revoltător!!!

XANON: Pentru că ești incapabil să regizezi spectacolul... ne-ai denunța pe noi?! Infamule! Eu ard de o credință înflăcărată, așa să știi!

PORTES: Noi toți ardem de o credință înflăcărată!

KOLLIUS: Iertare... Iertare... Nu e vorba de credința aia... De cealaltă... Credința artistică... Viața și arta sunt două lucruri diferite... După cum lucruri diferite sunt bătălia de la Maraton și primirea învingătorilor... Credința artistică, cum să vă explic... (*Chinuit.*) Nu suntem destui. Eu nu știu să lucrez decât cu mari mase de oameni. Spectaculozitatea înainte de toate! Două sute de bărbați care cântă prost vor face o impresie mult mai bună decât trei care cântă prost. Pentru că sunt atât de mulți, încât unui civil i se pare deja că e bine. Ce e mult e bun.

AGALLIS: Oricât aş număra, și dintr-o parte și dintr-alta, nu suntem decât patru.

XANON: Închipuie-ți că eu sunt mai multe sute de dansatori. Poți să-ți închipui?

KOLLIUS: Exclus.

LUKIOS: Și că eu sunt un cor?!

KOLLIUS: Mai bine moartea.

PORTES: Și că eu sunt o mie de soldați?

KOLLIUS: Foarte greu.

Urmare din pag. 6

AGALLIS: Și că eu sunt corul fecioarelor din Atena?

KOLLIUS: Distribuție greșită. (*Începe brusc să urle.*) Baza oricărei activități este credința! Știți voi ce poate să depindă de primirea învingătorului?!

LUKIOS: Ne ameninți?

XANON: Patru oameni, oricât de entuziaști ar fi, chiar dacă avântul lor s-ar ridica până-n slăvi, tot numai patru rămân.

AGALLIS: Să încercăm să cânt eu și ei să danseze.

XANON: Ține-ți gura, puicuțo!

AGALLIS: Eu nu mai sunt puicuță, Xanon, așa cum nici tu nu mai ești cocoșel. (*Ceialți râd. Cerșetorul II se ridică, se duce la poartă, privește afară, apoi revine și se așază. Liniște.*)

CERȘETORUL II: Nimic. Nimic-nimic.

KOLLIUS: Am găsit! (*Își dă cu palma peste frunte.*) Asta e!... Păi sigur...

De-asta sunt eu mare! Pentru că-n clipele cele mai grele mă inspiră muzele! Am câștigat, domnilor! Cu voia dumneavoastră, vom fi mult, mult mai mulți! (*Se întoarce spre cerșetori.*) Cetățeni, se află printre dumneavoastră cântăreți, dansatori, actori, înghițitori de flăcări, ventriloci, într-un cuvânt – artiști? (*Liniște.*) Domnilor, nu se află printre dumneavoastră nimeni care dorește să-și pună talentul în slujba patriotismului și patriotismul în slujba talentului? (*Tăcere. Apoi încet.*) Cine acceptă primește un talant de aur. (*Urlete de bucurie. Cu excepția Cerșetorului I, ceialți îl înconjoară și explică întretăind-se unul pe celălalt.*)

CERȘETORUL II: Recit pe dinafară „Iliada”, unele scene acompaniindu-le cu dans.

CERȘETORUL III: Dormitorul meu e împodobit cu laurii obținuți la zece concursuri de cântece.

CERȘETORUL II: Ascultă cum știu să cânt eu! Holahoooooooo! Și știu să mișc din urechi!

KOLLIUS: Liniște! Sunteți angajați! (*Către Cerșetorul I.*) Și tu?

CERȘETORUL I: Eu nu.

KOLLIUS: Nu-ți trebuie aurul?

CERȘETORUL I: Nu-ți arde obrazul?

KOLLIUS (*încet, tutuindu-l*): Am datorii, am familie, gura nevestimii nu pot s-o astup decât cu aur. E de ajuns?

CERȘETORUL I: Uite cât spațiu mai este lângă zid. Ai avea loc și tu. (*Liniște.*)

KOLLIUS: Eu sunt artist.

CERȘETORUL I: Și noi. Cu toții. E o artă că trupurile noastre n-au fost încă sfâșiate de șacali. E o artă că mai trăim. Că n-am închinat încă fruntea-n țărână.

KOLLIUS: Acum însă... Acum, după victorie...

CERȘETORUL I: Știi tu după câte victorii am revenit eu mereu aici? N-am atâtea degete ca să le număr.

KOLLIUS: Asta va fi cea mai mare. Vii?

CERȘETORUL I: Nu.

KOLLIUS: Îmi pare rău.

CERȘETORUL I: Ascultă, organizatorul! Tu poți să dormi?

KOLLIUS: Dacă beau... Să-ncepem, domnilor! Îi rog pe noii participanți să se așeze în spatele celor mai vechi... Nu toți în spatele doamnei! Nu, nu... Frumos, cu grijă... (*Cu chiu, cu vai, se așază în grup.*) Când bat prima oară din palme, îi rog pe distinșii cetățeni să-și imagineze că dincolo de poartă încep să se zărească glorioșii noștri luptători. Acesta e primul moment. Poftim, imaginați-vă: se zăresc glorioșii noștri soldați, în fruntea lor se află Miltiade, într-o platoșă strălucitoare... Ce face fiecare dintre dumneavoastră? Ei? (*Xanon începe să cânte, Agallis să danseze, cerșetorii se reped la locurile lor de lângă zid și încep să cerșească milogindu-se.*)

CERȘETORUL II: Glorie învingătorului! Un galben în această clipă solemnă, un talant celui ce cu sufletul a fost alături de voi!

CERȘETORUL III: Mulțumește-i lui Zeus și dă-mi un bănuț de aur!

CERȘETORUL II: Sunt invalid de război, mutilat în luptă!!!

CERȘETORUL III: Un galben mărunț și talpa-ți sărut!

CERȘETORUL II: Tot nimic?! (*Xantos și Lukios râd.*)

CERȘETORUL III: Vă sărut inimile, glorioșii mei vulturi, șoimi,

ulii, creți, zăgani!!!

KOLLIUS (*urlă*): Nu! Nuuuuu! Înapoi! Voi acum sunteți artiști, imbecililor! (*Se face brusc liniște.*) Ei, ce faceți?

CERȘETORUL II: Vă rog să vorbiți frumos cu noi. Artiști, neartiști, noi un asemenea ton nu admitem! Aici, jos, este democrație, domnule organizator!

KOLLIUS: S-a făcut, mielușeilor! Hai, poftiți înapoi la nenea!

CERȘETORUL II: Așa da. Să mergem. (*Se întorc la locurile lor din spatele celorlalți.*)

KOLLIUS: Concentrați-vă! Imaginați-vă că își face apariția, călare, Miltiade. Ei?

CERȘETORUL III: Nu pot să-mi imaginez. Sau vine, și atunci îl văd, sau nu vine, și atunci nu-l văd. Cum adică să-mi imaginez?

CERȘETORUL II: Păi, ca și cum ar veni.

CERȘETORUL III: Dar nu vine.

CERȘETORUL II: Tare mai ești de cap, amice.

AGALLIS: Puneți pe cineva să joace rolul lui Milti.

KOLLIUS: Pe cine, că toată lumea e ocupată?!

CERȘETORUL I: O să fiu eu Miltiade.

KOLLIUS: Știi să călărești?

CERȘETORUL I: De ce? Tot n-avem cal. O să fac ca și cum aș călări. Pot să mă duc?

KOLLIUS: Dă-i drumul. (*Cerșetorul I pornește.*) Du-te mai departe, dincolo de poartă...

XANON: Iertați-mă, nu vreau să mă bag nechemat în organizarea primirii, dar cred că ar fi mai nimerit ca rolul glorioșului Miltiade să fie interpretat de o persoană mai onorabilă. Mă ofer, cu căldură, pe mine însumi.... Statura mea, mișcările mele...

KOLLIUS: Nu e cazul... Tu interpretezi minunat formația de dansuri a confreriei strategilor pensionari... E o plăcere să te privească omul dansând... Ar fi mare păcat să te schimbăm... Trebuie să recunosc deschis, ai talent.

XANON: Vorbești serios?

KOLLIUS: Foarte serios.

XANON: Nu e târziu? Ca să-mi schimb, eventual, meseria? (*Ceialți râd.*)

PORTES: Organizați odată primirea aia, că dacă sosesc glorioșii și primirea nu a fost pusă la punct, o să vedeți ce pățiți.

KOLLIUS: Gata. (*Strigă.*) Băiete, ești afară?

CERȘETORUL I: Aici, aici.

KOLLIUS: Atenție! Când bat din palme, l-am zărit pe Miltiade. Părul îi flutură-n vânt, platoșa îi strălucește, pe fața arsă de soare stăruie un zâmbet zeesc! Pardon! Un zâmbet omenesc, numai și numai omenesc... un zâmbet victorios... Vă rog mai aproape de poartă. Și! (*Bate din palme, nu se mișcă nimeni.*) Hai! A apărut Miltiade! (*Liniște.*) Ce s-a-ntâmplat?

CERȘETORUL III: Cum adică a apărut? E acolo. Și se tot uită încoace. Priviți-! Nu vine. Stă.

CERȘETORUL II: Tare greu mai pricepi. Închipuie-ți că acum l-ai zărit. Nu-nțelegi?

CERȘETORUL III: Aici nimic nu e adevărat?

KOLLIUS: Închide ochii, apoi deschide-i brusc și vei putea să crezi că tocmai acum l-ai zărit!

CERȘETORUL III: De închis pot să-i închid, dar să cred... asta nu. Aici e ceva necurat la mijloc... Și ia spuneți, știe Milti ce pocitanie joacă rolul lui?

LUKIOS: El știe tot. Sau bănuiește. Sau aude.

KOLLIUS: Asta e repetiție! Spectacolul adevărat va fi atunci când sosesc... Mulțimea, miile de cetățeni îmbrăcați în hainele lor cele mai frumoase...

CERȘETORUL II: Noi suntem zdrențăroși.

CERȘETORUL III: Iar ăla nu e Milti. Nici nu seamănă...

CERȘETORUL II: Eu zic să se ascundă după ceva și deodată hop! iese, și-atunci e ca și cum ar apărea.

CERȘETORUL III: Mare deștept! Dincolo de poartă e neted ca-n palmă. Numai nisip. După ce să se ascundă? Nu există nici măcar

Urmare din pag. 7

un copac.
CERȘETORUL I (de afară): Fac insolație!
KOLLIUS: Imediat!
CERȘETORUL II: În zdrențe e greu să ai entuziasm.
KOLLIUS: Portes, dă-le, te rog, domnilor figuranți, costume de gală.
(Portes agață în grabă pe Cerșetorii II și III niște cârpe cu paiete strălucitoare, iese în fugă cu o platoșă, revine tot în fugă și își reia locul.)
PORTES: Să-ncepem odată!
KOLLIUS: Vino, fiule! (Bate din palme. Începe repetiția. Se cântă, se dansează, se urlă, cerșetorii sunt mai plini de elan ca ceilalți.)
CERȘETORUL I (și-a pus platoșa, intră și salută stângaci mulțimea.)
TOȚI: Trăiască Miltiade! Trăiască biruitorul biruitorilor! Trăiască, trăiască, trăiască!!!
KOLLIUS (se agită în fața celorlalți, îi dirijează): Asta e! Așa! Ce talentați... Ce al naibii de talentați suntem!!! (Entuziasmul scade, apoi liniște.)
CERȘETORUL II: Dacă s-ar putea, domnule... banii.
KOLLIUS: Hoho!... La sfârșit! Țsta a fost doar primul moment... Și n-a fost rău... Acum însă...
POETUL II (sare de la locul lui): Dintr-odată, fulgerător, ar urma la cuvânt poezia... Mi-aș face brusc apariția, în haine albe, cu o liră în mâinile-mi gingașe. De pildă, pentru ca surpriza să fie cât mai mare, aș putea sări de pe zid... Hop! Și în clipa următoare ar și răsună primul vers al epopeii mele. (Face o săritură pe loc, apoi ridică mâna.)
POETUL I (încet): Nu e bine. Săritura. S-ar putea speria.
PORTES: Sau ar putea crede că ai sărit pentru un alt motiv. Pentru ceva urât. Mie, apariția asta bruscă nu-mi place, n-o privesc cu ochi buni. Mai mult: o interzic! (Tăcere.)
KOLLIUS (încet): Tu?
PORTES: Eu.

SINĂIENII TINEREȚII MELE (2)

SINĂIENIDE ALTĂDATĂ

ANI BURHARD, o săsoaică minunată de la care am învățat limba germană, pe care am uitat-o când ea m-a părăsit plecând după **WILLY**, tanchist SS, primul ei logodnic și marea dragoste.
MITEA, contabil, primul soț al lui Ani, un oltean, tatăl farmacistei Brighi.
TOADER, ultimul soț al lui Ani, care a extins casa de la Sinaia, fabricant de fuste plisate la Arad; un evreu tare sufletist.
PILESCU, fotograful orașului; avea o arsură cumplită ce-i desfigurase obrazul. Lucra în parc și, la comanda tatei, mă poza destul de des. A lăsat în urma sa albume și o cișmea în Piața veche din centru.
NICU SORESCU, învățător blând și foarte iubit de elevi. El m-a învățat abecedarul.

CĂȚIVA COLEGI DE CLASĂ ȘI ALȚI SINĂIENI

RĂZVAN GRIGORESCU, premiul I, fiu de mare petrolist din Ploiești, cu o casă superbă pe Strada Hasdeu, la nr. 1, aproape de casa bombardată a familiei noastre. Inginer constructor și nașul fiului meu, Darie. A dispărut la numai 40 de ani. Fiica lui e în Statele Unite. Avea o soră, viitor medic pediatru, pe **DRAGOMIRA**.
BUCUR STAN, fiul croitorului, viitor actor la Teatrul Național din Cluj, decedat.
GIGEL, mezinul ceferistului Bellu și frate cu **KIKI**. **DOMNUL BELLU** și-a văzut ambii băieți, pe Kiki și Gigel, șefi de gări și autori de lucrări științifice, experți în istoria Sinaiei și a Căilor Ferate Române.
ANCA, fiica prizonierului de război **VELICU**, de pe Strada Cășeriei.
MANUELA LARANAGA, o fetiță frumoasă și foarte bună la învățătură, medic oncolog.
PETER HANDEL, de pe Strada Șoimu, Vila Triunghi, recent demolată, fizician la Houston. La școală ni se părea un tontălău.
MIȘU RADA, băiatul zarzavagiului de pe Strada Cășeriei nr. 1, firma cu pepenele verde (Str. Aosta).
CORNEL TĂBĂRAȘ, cel mai mare campion de schi al României, din toate timpurile.
FRAȚII CÂRSTOCEA, din Tir.
SILE, stilist slalomist, profesor universitar.
SORICĂ, taximetrist, schior de performanță, decedat.
RADU și **SANDU OANCEA**, olandezi; sportivi amândoi. Numai Radu

KOLLIUS: Iertare. Poet tânăr, cu capul fierbinte...
POETUL II: Aș putea îngenunchea în fața piciorului său drept...
POETUL I: Iar eu în fața celui stâng...
POETUL II: Îi sărut piciorul drept...
POETUL I: Eu pe cel stâng... Pot să-l și ling... Ce ziceți?
PORTES: Interzis. Se gâdilă.
AGALLIS: Îl avem pe acest pseudo-Milti. Am putea încerca.
POETUL II: Ascultă Agallis, suflet de târâtură, nu te-ai duce tu...
CERȘETORUL I: De ce? E repetiție sau nu e repetiție?
POETUL I: Noi, împuțiților, suntem cetățeni liberi, suntem poeți... Opera noastră rămâne pentru eternitate. Noi înmuiem pana noastră în pulberea stelelor... Cum îndrăzniți să ne cereți...
CERȘETORUL III: Asta e repetiție, amice! Repetăm și noi, și voi. Și-aveți grijă: toți suntem la fel, egali, pentru că ceea ce facem e patriotic.
POETUL II: Sunteți niște neghiobi împuțiți, murdari și obraznici! Nu permit un asemenea ton!... Cu mine, ale cărui versuri le îngână mii de doici, care și-a călit pana în patimă, care...
CERȘETORUL II: Bagă-ți pana în funduleț!
POETUL I: Cum? Cum adică în funduleț? Ce-i aia funduleț? E un regionalism?
(Cerșetorii râd în hohote. Pe poartă intră în fugă, plin de sânge și fără arme, Thersipos. Cade. Se ridică cu ultimele puteri, dar nu mai are forța să și vorbească. Se duce, abia ținându-se pe picioare, de la unul la altul, zâmbește chinuit, pe față îi curge șiroaie transpirația. Își ridică brațele și încearcă să aplaude: se bucură de victorie. Ceilalți se retrag de lângă el. Thersipos se apropie de cetățeni, abia reușește să umble. Ridică mâna lui Xanon, apoi pe cea a lui Lukios, pe cea a lui Portes. În sfârșit se oprește în fața lui Kollius, ridică și mâna acestuia, continuă să zâmbească, dar nu e în stare să vorbească.)
CERȘETORUL II: Țsta e noul profesor de gimnastică?
THERSIPOS (dă din cap, cade în genunchi, îi dau lacrimile. Șoptește): ...rie... învins!... Nike!... (Se prăbușește cu fața în nisip.)

Întuneric

s-a repatriat la Poiana Țapului. Mama lor, **DOAMNA OANCEA**, ex-funcționară la ONT, păr alb și distincție.
UNGUREANU, HONTU, CALBOREANU, colegi de care nu mai știu nimic.
RADU BANU și **COTACU**, colegi cu care încă mă văd; oameni pozitivi ce au rămas neschimbați.
NICU DOBRESCU, zis **ROȘU**, un pistruiat căruia noi, prietenii, îi ziceam „Scoțianul”. Fiul directorului contabil al fabricilor **COSTINESCU**, bacalaureat, un pic persecutat. Era magazioner la Bușteni, mare pocherist, schior și fumător înrăit de Mărășești. De la fumat i s-a și tras: avea schiuri albe pentru a le folosi în paradis. Datorită lui mi-am cunoscut viitoarea soție la Rigler. Un om care a marcat destine.
MORĂRESCU, faimos negustor de coloniale.
VERBANCU, magazinul de pe Furnica.
STAREȚUL, venerabil și erudit.
NIFON, un fonfăit.
FIUL ORFAN AL LUI GAVRILĂ MARINESCU, faimosul prefect al Poliției Capitalei de pe vremea lui Antonescu și colegul meu de joacă din Parc.
PEPSI și **FAMILIA NABETIDE**, din Tirul de Porumbei. În Germania mi-au făcut cadou 10 mărci și mi-au pus în brațe o tavă pe care am cărat-o prin Europa, până la București. După 1999, îmi dădeau, cu aere de savant, lecții de democrație.
ION ȘERBULEA (NELU), secretarul longeviv al Primăriei din Sinaia și părintele Salvamontului sinăian. Suflet mare în vremuri grele.
TANTI NICA AVRAMESCU, profă de geografie la liceu, divorțată de avocatul Naumescu, emigrat în State, și mama lui **SANDU**, fost elev sinăian, actualmente inginer petrolist în SUA.
BOMBONEL, baterist legendar la Casa de Cultură.
POPA, zis **POPEY**, fostul președinte al Clubului Sportiv Carpați; om de munte.
GINU CIUCU, de pe Furnica, plaisirist, fost regizor de culise la Nottara, stâlp de cafenea, client fidel al Palace-ului și nu numai.
PĂRINTELE HĂISAN, ctitorul Bisericii Sfântul Ilie, unde m-am căsătorit religios și în clandestinitate cu Despina.
COANA PREOTEASA, casa parohială.
PĂRINTELE FLOROIU
ALȚII DECEDAȚI, Dumnezeu să-i ierte!

Unii sinăieni pleacă, alții vin. Firea lucrurilor.

MĂRȚIȘOARE LIRICE

Niccolo
HAVRILLINI

Din aperitivele Călătoriei

CONTINUITĂȚI

Prin Mogoșoaia, pe un șes,
cam ghiduș, de ducă-dor,
drumețit de-un antic soare,
se opri un trecător.

În deficit electrotermic
și neîncărcată electronic,
striga pârlăoaga în suspine:
„Nu tu flori, nu tu albine!”

Dintre brusturi ca un stei
se năimi fără de vină
plânsă toată floarea Electrei,
sorbind seva dintr-o tină.

Când în auz și-n văz,
jocul funigeilor începu,
se cernea prin timp iluzia,
neostoită ispită, și trecătorul se du.

NEDUMERIRE

Se aud atâtea vorbe.

Sigur de ei, unii spun că
te poți înconjura de pace,
de pacea prielnică ție,
semănând foc de jur împrejur.
Pentru alții prăpăd să fie,
iar ție blazon de bun augur.

Alții zic fabulând că
focul n-are oprire,
de-ndată ce-l pui, se-ncinge,
n-are stăvilire și scoate fum.
Te-nvăluie și te frige
și apoi te face scrum.

Încât nimic nu se mai știe.

Petru
SOLONARU

ANICICÂT E VREMEA...

Stă împresurată crusta-a „ce” și „cum”,
dar ca desfirare, sfoară de parfum,
din caverna firii o avem vedea...
Anicicât e vremea... Totul este-acum!...

Drum ce se întinde, așternând spre van
primeriri de forme sub voiaj avan,
trage părții sale pribegii și-atât:
molcumă, obada știe-întreg arcan.

Ai dualității prinși corăbieri
bem din vraja undeii calpe adieri
fără a deduce depănat abis
dincolo de „măine” ori himeric „ieri”...

- Ce rămâne căii?... Din păcat disjunct,
amintind egalul în treimic Punct,
contempla-vom Zilei purure amurg
a cuminecare cu văzduh conjunct...

MĂRȚIȘOARE DE DRAMATURG (9)

UMOR la VÂRFUL cu DOR

MĂRȚIȘOARE

- ☼ Trifoi cu euroi.
- ☼ Fluturi de tarabă.
- ☼ Dubai și Hawaii.
- ☼ Tanc, 75.000 euro.
- ☼ Patru ori patru fac 16 mărțișoare auto.
- ☼ Brățara de metal.
- ☼ Ordonanța de urgență cu dedicație.
- ☼ Grindă pentru Guvern.

DEX

- ☼ Mărțișorul e un dor agățat de un fir alb-roșu de păr.

ZECE PĂCATE

- ☼ Sfînțește Marea Neagră ca să se spele de rele.
- ☼ Folosește sfintele taine în interes politic.
- ☼ E sărac cu duhul, dar bogat cu trupul.
- ☼ Sfînțește contra cost și portbagajele creștinilor.
- ☼ Sutana lui e făcută din sute.
- ☼ Lumânările aprinse la vii și la morți ard numai pe jumătate.
- ☼ Milă și Fonfănilă.
- ☼ Și la Sfânta Paraschiva e miting.
- ☼ La slujba de la groapă nu se taie chitanță, ci colivă.
- ☼ Dar, dar se face și iad.

TURCISME DE SERIAL

- ☼ Imperiul otoman s-a hrănit 7 secole cu oaia de Teleorman.
- ☼ Mai bine sultan decât premier, mai bine decapitat decât fără nimic în cap.
- ☼ Pentru Brâncoveanu nu am primit încă scuze de la urmașii lui Ahmed.

- ☼ Toaleta turcească am luat-o de la Istanbul, și pe cea americană de unde?
- ☼ Cum e turcu, așa e și românul.
- ☼ Haremul e un bordel de lux cu circuit închis.
- ☼ Eunucul alb și negru. Dar avem și noi eunucii noștri în politică, și mai ales la Transporturi.
- ☼ Vopsim galbenii negri în alb și viceversa.
- ☼ Vizirul și chimirul.
- ☼ Șiș și bacșiș.

NECURAT CONSTITUȚIONAL

- ☼ Trădarea face parte din fișa postului.
- ☼ Denunțul e un anunț.
- ☼ Ordonanța de urgență era o urgență?
- ☼ Procurorul Poporului e mai tare ca Avocatul Poporului.
- ☼ Penitenciarul e curat murdar.
- ☼ L-a condamnat la moarte prin spitalizare.
- ☼ Gena și igiena.

HAZ DE NECAZ

- ☼ Istoria se învață direct la Facultatea de Istorie.
- ☼ Imnul se învață, dar se uită.
- ☼ E mai bine fără bani decât fără istorie.
- ☼ Capul lui Mihai, capul lui Nicolae Iorga, capul de zimbru, ne facem de cap, lucrăm cum ne taie capul și, mai ales, fără cap. Creierul nostru unde-o fi?
- ☼ Ungurii au 3 sărbători naționale și românii niciuna?
- ☼ Sărbătorile ilegale sunt mai multe decât cele legale.
- ☼ Prima Doamnă – de ce nu și Prima Sfântă?
- ☼ Proiecte: Prima biserică.
- ☼ Domul e casa Domnului.
- ☼ Sărbătorim tot sfinții, uităm părinții.
- ☼ Și la 100 de ani se urează „La mulți ani!”?

D.G.

CIRIPITUL TRIST:

I-AM PIERDUT ÎN 2016

Din păcate, anul 2016 a fost dramatic pentru cultura mondială! Sute de personalități din vaste domenii (literatură, cinematografie, televiziune, radio, teatru, muzică, artă, sport) ne-au părăsit în ultimul an. În memoria acestora, am realizat o selecție a celor mai importante nume care au influențat cultura națională și internațională:

- ♣ **Vilmos ZSIGMOND** (16.06.1930-01.01.2016) – director de imagine american de origine maghiară
- ♣ **George ALEXANDRU** (21.11.1957-01.01.2016) – actor român
- ♣ **Michel DELPECH** (26.01.1946-02.01.2016) – cântăreț, compozitor și actor francez
- ♣ **Paul BLEY** (10.11.1932-03.01.2016) – pianist și compozitor canadian
- ♣ **Michel GALABRU** (27.10.1922-04.01.2016) – actor și autor francez
- ♣ **Pierre BOULEZ** (26.03.1925-05.01.2016) – compozitor și dirijor francez
- ♣ **Pat HARRINGTON Jr.** (13.08.1929-06.01.2016) – actor american
- ♣ **Silvana PAMPANINI** (25.09.1925-06.01.2016) – actriță și regizoare italiană
- ♣ **Yves VINCENT** (05.08.1921-06.01.2016) – actor și autor francez
- ♣ **Kitty KALLEN** (25.05.1921-07.01.2016) – cântăreață americană
- ♣ **Richard LIBERTINI** (21.05.1933-07.01.2016) – actor american
- ♣ **David BOWIE** (08.01.1947-10.01.2016) – cântăreț, compozitor și actor englez
- ♣ **Teofil CODREANU** (01.02.1941-10.01.2016) – fost jucător de fotbal român
- ♣ **David MARGULIES** (19.02.1937-11.01.2016) – actor american
- ♣ **Melania URSU** (16.07.1940-12.01.2016) – actriță română
- ♣ **Brian BEDFORD** (16.02.1935-13.01.2016) – actor englez
- ♣ **René ANGÉLIL** (16.01.1942-14.01.2016) – producător muzical canadian
- ♣ **Franco CITTI** (23.04.1935-14.01.2016) – actor italian
- ♣ **Alan RICKMAN** (21.02.1946-14.01.2016) – actor englez
- ♣ **Dan HAGGERTY** (19.11.1942-15.01.2016) – actor american
- ♣ **Theodor DANETTI** (23.08.1926-16.01.2016) – actor român
- ♣ **Ion PANȚURU** (11.09.1934-17.01.2016) – bober român
- ♣ **Glenn FREY** (06.11.1948-18.01.2016) – chitarist, cântăreț, compozitor și membru fondator al trupei americane Eagles
- ♣ **Michel TOURNIER** (19.12.1924-18.01.2016) – scriitor francez
- ♣ **Silvia KERIM** (21.10.1931-18.01.2016) – jurnalistă și scriitoare română
- ♣ **Ettore SCOLA** (10.05.1931-19.01.2016) – regizor și scenarist italian
- ♣ **Edmonde CHARLES-ROUX** (17.04.1920-20.01.2016) – jurnalistă și scriitoare franceză
- ♣ **Constantin MIHAIL** (24.07.1945-22.01.2016) – antrenor de atletism român
- ♣ **Elisabeta POLIHRONIADE** (24.04.1935-23.01.2016) – șahistă română
- ♣ **Denise DUVAL** (23.10.1921-24.01.2016) – soprană franceză
- ♣ **KALPANA** (13.10.1965-25.01.2016) – actriță indiană
- ♣ **BLACK** (26.05.1962-26.01.2016) – cântăreț și compozitor englez
- ♣ **Tommy KELLY** (06.04.1925-26.01.2016) – actor american
- ♣ **Abe VIGODA** (24.02.1921-26.01.2016) – actor american
- ♣ **Paul KANTNER** (17.03.1941-28.01.2016) – chitarist, cântăreț, compozitor și co-fondator al trupelor americane Jefferson Airplane și Jefferson Starship
- ♣ **Jacques RIVETTE** (01.03.1928-29.01.2016) – regizor și critic de film francez
- ♣ **Frank FINLAY** (06.08.1926-30.01.2016) – actor englez
- ♣ **Sir Terry WOGAN** (03.08.1938-31.01.2016) – prezentator radio și TV irlandez
- ♣ **Bob ELLIOTT** (26.03.1923-02.02.2016) – actor și comediant american
- ♣ **Joe ALASKEY** (17.04.1952-03.02.2016) – actor și comediant american
- ♣ **Edgar MITCHELL** (17.09.1930-04.02.2016) – astronaut american
- ♣ **Maurice WHITE** (19.12.1941-04.02.2016) – cântăreț, compozitor, producător muzical și fondator al trupei americane Earth, Wind & Fire
- ♣ **Dan HICKS** (09.12.1941-06.02.2016) – cântăreț și compozitor american
- ♣ **Juliette BENZONI** (30.10.1920-07.02.2016) – scriitoare franceză
- ♣ **George GENOIU** (31.08.1933-08.02.2016) – dramaturg și critic literar român
- ♣ **Alexandru VULPE** (16.06.1931-09.02.2016) – istoric, arheolog și academician român
- ♣ **Warren MANZI** (01.07.1955-11.02.2016) – dramaturg american
- ♣ **George GAYNES** (03.03.1917-15.02.2016) – actor american de origine finlandeză
- ♣ **VANITY** (04.01.1959-15.02.2016) – cântăreață și actriță canadiană
- ♣ **Mircea COSTACHE II** (02.05.1940-16.02.2016) – fost handbalist român
- ♣ **Andrzej ŻULAWSKI** (22.11.1940-17.02.2016) – regizor și scenarist polonez
- ♣ **Tom MULLICA** (19.08.1948-18.02.2016) – magician și comediant american
- ♣ **Humbert Allen ASTREDO** (04.04.1929-19.02.2016) – actor american
- ♣ **Umberto ECO** (05.01.1932-19.02.2016) – scriitor, critic literar, filosof și semiotician italian
- ♣ **Harper LEE** (28.04.1926-19.02.2016) – romancieră americană
- ♣ **Pascal BENTOIU** (22.04.1927-21.02.2016) – compozitor, muzician și muzicolog român
- ♣ **Sonny JAMES** (01.05.1928-22.02.2016) – cântăreț și compozitor american
- ♣ **Douglas SLOCOMBE** (10.02.1913-22.02.2016) – director de imagine american
- ♣ **Tony BURTON** (23.03.1937-25.02.2016) – actor american
- ♣ **François DUPEYRON** (14.08.1950-25.02.2016) – regizor, scenarist și scriitor francez
- ♣ **Frank KELLY** (28.12.1938-28.02.2016) – actor irlandez

♣ **George KENNEDY** (18.02.1925-28.02.2016) – actor și autor american

♣ **Lee REHERMAN** (04.07.1966-29.02.2016) – actor american

♣ **Pat CONROY** (26.10.1945-04.03.2016) – scriitor american

♣ **Joey Martin FEEK** (09.09.1975-04.03.2016) – cântăreață și compozitoare americană

♣ **James DOUGLAS** (20.05.1929-05.03.2016) – actor american

♣ **Nikolaus HARNONCOURT** (06.12.1929-05.03.2016) – dirijor austriac

♣ **Nancy REAGAN** (06.07.1921-06.03.2016) – actriță și fostă Prima Doamnă a Americii, soția președintelui american Ronald Reagan

♣ **Sir George MARTIN** (03.01.1926-08.03.2016) – producător muzical, compozitor și muzician englez

♣ **Iolanda BALAȘ** (12.12.1936-11.03.2016) – fostă atletă română

♣ **Dragan NIKOLIĆ** (20.08.1943-11.03.2016) – actor sârb

♣ **Riccardo GARRONE** (01.11.1926-14.03.2016) – actor și regizor italian

♣ **Paul DANIELS** (06.04.1938-17.03.2016) – magician englez

♣ **Larry DRAKE** (21.02.1949-17.03.2016) – actor și comediant american

♣ **Solomon MARCUS** (01.03.1925-17.03.2016) – matematician, filosof și academician român

♣ **Șerban ILIESCU** (03.1956-18.03.2016) – jurnalist român

♣ **Ned MILLER** (12.04.1925-18.03.2016) – cântăreț și compozitor american

♣ **Peter BROWN** (05.10.1935-19.03.2016) – actor american

♣ **Ken HOWARD** (28.03.1944-23.03.2016) – actor american

♣ **Maggie BLYE** (24.10.1942-24.03.2016) – actriță americană

♣ **Garry SHANDLING** (29.11.1949-24.03.2016) – actor și comediant american

♣ **Johan CRUYFF** (25.04.1947-24.03.2016) – fost jucător și antrenor de fotbal olandez

♣ **Paolo POLI** (23.05.1929-25.03.2016) – actor italian

♣ **Jim HARRISON** (11.12.1937-26.03.2016) – scriitor american

♣ **Radu MAREȘ** (03.03.1941-26.03.2016) – prozator român

♣ **James NOBLE** (05.03.1922-28.03.2016) – actor american

♣ **Jean-Pierre COFFE** (24.03.1938-29.03.2016) – prezentator radio și TV, actor, critic gastronomic și autor francez

♣ **Patty DUKE** (14.12.1946-29.03.2016) – actriță americană

♣ **Ronnie CORBETT** (04.12.1930-31.03.2016) – actor și comediant scoțian

♣ **Denise ROBERTSON** (09.06.1932-31.03.2016) – prezentatoare și autoare engleză

♣ **Gheorghe VRABIE** (21.03.1939-31.03.2016) – artist plastic moldovean, autor al stemei de stat, al drapelului și al designului leului moldovenesc

♣ **Douglas WILMER** (08.01.1920-31.03.2016) – actor englez

♣ **Gato BARBIERI** (28.11.1932-02.04.2016) – saxofonist argentinian

♣ **Don FRANCKS** (28.02.1932-03.04.2016) – actor, cântăreț și muzician canadian

♣ **Bill HENDERSON** (19.03.1926-03.04.2016) – cântăreț de jazz și actor american

♣ **Cesare MALDINI** (05.02.1932-03.04.2016) – fost jucător de fotbal și manager italian

♣ **Cornel PATRICHI** (01.04.1944-05.04.2016) – balerin, coregraf și actor român

♣ **Merle HAGGARD** (06.04.1937-06.04.2016) – cântăreț, compozitor și chitarist american

♣ **Mircea ALBULESCU** (04.10.1934-08.04.2016) – actor, profesor universitar, publicist, poet și prozator român

♣ **Anatol CIOBANU** (14.05.1934-08.04.2016) – lingvist, profesor universitar și academician român din Republica Moldova

♣ **Anne JACKSON** (03.09.1925-12.04.2016) – actriță americană

♣ **Arnold WESKER** (24.05.1932-12.04.2016) – dramaturg britanic

♣ **Gareth THOMAS** (12.02.1945-13.04.2016) – actor britanic

♣ **Rod DANIEL** (04.08.1942-16.04.2016) – regizor american

♣ **Doris ROBERTS** (04.11.1925-17.04.2016) – actriță americană

♣ **Ronit ELKABETZ** (27.11.1964-19.04.2016) – actriță israeliană

♣ **Guy HAMILTON** (16.09.1922-20.04.2016) – regizor englez de origine franceză

♣ **Victoria WOOD** (19.05.1953-20.04.2016) – actriță de comedie, scenaristă și regizoare engleză

♣ **Valeriu COTEA** (11.05.1926-21.04.2016) – oenolog și academician român

♣ **Lonnie MACK** (18.07.1941-21.04.2016) – cântăreț și chitarist american

♣ **PRINCE** (07.06.1958-21.04.2016) – cântăreț, compozitor și producător muzical american

♣ **Madeleine SHERWOOD** (13.11.1922-23.04.2016) – actriță canadiană

♣ **Billy PAUL** (01.12.1934-24.04.2016) – cântăreț american

♣ **Dumitru ANTONESCU** (25.03.1945-25.04.2016) – fost jucător de fotbal român

♣ **Nicolae ESINENCU** (13.08.1940-25.04.2016) – scriitor și scenarist moldovean

♣ **Wayne CRAWFORD** (1947-30.04.2016) – actor, regizor, scenarist și producător de film american.

Vlad LUNGU

„Sunt total surprins de plecarea lui din această lume. Nu numai că l-am cunoscut, dar am și lucrat cu dânsul. Am fost în relații foarte bune. Prietenești, ca să spun așa. Eram la nivel de același fel de a gândi și a vedea lumea. A fost și rămâne un artist și un om deosebit.

Rămâne opera lui. A făcut niște filme extraordinare și a fost un om extraordinar. El rămâne ca un model, ca un artist care a înțeles viața și a receptat-o în filmele lui (...) și prin asta va trăi mai departe”, a spus marele actor Dorel Vișan.

El a evidențiat contribuția lui Radu Gabrea la elaborarea Legii cinematografiei, dar și calitățile sale de dascăl.

Regizorul Radu Gabrea a murit joi seara, la vârsta de 79 de ani.

Filme: „Dincolo de nisipuri” (1974), „Nu te teme, Iacob!” (1982), „Călătoria lui Gruber” (2009), „Mănuși Roșii” (2010), „O poveste de dragoste, Lindenfeld” (2013).

A fost primul președinte al Oficiului Național al Cinematografiei, cu rang de secretar de stat, înființat la 24 octombrie 1997 prin Ordonanța de urgență a Guvernului României. A deținut funcția până în anul 1999. A fost membru fondator al Fundației „Filmul românesc” și a fost distins cu Ordinul Crucea de Cavaler a Ordinului pentru Merite al Republicii Federale Germania (2011).

O PIERDERE ÎN REZERVAȚIA DRAMATURGILOR: GEORGE GENOIU (1933-2016)

Avea gazetăria în sânge și dramaturgia în suflet

A trecut un an de la dispariția foarte discretă a dramaturgului George Genoiu, scriitor, editor, fost redactor-șef la *Ateneu*, revistă de cultură sub dictatură. După 1990, a fost redactor-șef al publicațiilor *Scorpion*, editate la București (fondatori subsemnatul și regizorul Tudor Mărăscu). În Capitală, a căpătat locuință și un sediu lucrativ în Piața Amzei pentru Casa de presă și editura *Rampa și Ecranul*. Avea gazetăria în sânge și dramaturgia în suflet. Era blând, conciliant, vesel, dar și trist.

Volumul de teatru, impozant, unde erau adunate, cu migală, toate mediile provinciale, dar și cele bucureștene, fauna Miticilor contemporani instalată pe domeniile privatizate Marvila, metaforă a teritoriului spiritual românesc aflat în degradare datorită corupției, nu a primit Premiul Academiei. Dar nu la fel i s-a întâmplat și marelui mentor Caragiale chiar de două ori? Probabil, în judecata distinsului for cuprins și el de febra prudenței excesive, a contat și apartenența dramaturgului la hulita generației. Nimic nou în tribunalele literaturii.

Familistul Genoiu a suferit enorm după decesul soției. Pe Genoiu (ploieștean și ialomițean), l-am întâlnit ultima dată, la dorința lui, în vila din Corbeanca a fiului său, foarte afectuos, unde am stat îndelung de vorbă despre teatru și destin. Suferise un accident la umăr, operat, parțial recuperat, simțea sfârșitul aproape. A mai vrut să-i revadă și pe D.R. Popescu, și pe Radu Cârneli, prieteni din prima tinerețe. Lucra la o comedie intitulată „Conu Leonida față-n față cu Opoziția”. N-a fost să mai fie nicio întâlnire, niciun contact, nici măcar un apel telefonic. A dispărut într-un azil de lux și, de acolo, s-a mutat în Posteritate. El a făcut parte dintr-o mare generație literar-jurnalistică, cu succesele și compromisurile ei.

Pleacă scriitorul, rămâne opera.

GEORGE GENOIU:

Tristețea lucidității resemnate

George Genoiu construiește episodic serialul vieții unei oligarhii urbane din România aflată în plină metamorfoză capitalistă, faună înăvuțită peste noaptele vile, castele, ferme gigantice, strășării, excursii exotice, capele duhovnicești, târfe plimbate și răsplimbate peste mări și țări. Departe au mai ajuns și românii! Continental prin structură, atașat berăriei și taclalei, noul Mitică, marca Genoiu, e oligarhial, tăifăsuiește savant pe tema psihodramei cosmice și e fan UE.

Locurile unde se petrec comedii satirice din ultima perioadă a vieții dramaturgului fac parte din

moșia spirituală a unui nou Genoiu scepticizat. Autorul e confesiv, polemic, sarcastic, ancorat în parabole și hiperbole. Prinții lui Genoiu sunt tatuați de mitocănie, au doctorate cumpărate, mai mult ca sigur plagiate. Albăstritul sânge verde e al banilor negri dobândiți prin ilegalități. Prințesele lui Genoiu, carnale, imorale, precum Trivia-Elena Zarzara și Carla Vita (ce stare civilă bizară!), stau alături de neomahalagioaicele bucureștene. Eternii Chiriac și Spiridon ai lui Genoiu continuă filiera ciocoilor care poartă eticheta de finanțatori, investitori strategici.

Dialogul scenelor atinge virtuozitatea. Actele pieselor au dimensiunea unor tablouri vivante. Interludiile lui Genoiu conțin tristețea imensă a lucidității resemnate. Duhovnicul său e publicul.

A obținut Premiul Criticii Teatrale, Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru Dramaturgie (1983), Premiul Asociației Scriitorilor din București (1996), Premiul Concursului Național de Dramaturgie „Camil Petrescu” al Ministerului Culturii și Cultelor (1999), Premiul Special al Revistei *Ateneu* (2007) și Ordinul Meritul Cultural în Grad de Cavaler, conferit, în 2004, de către Președintele României. Din păcate, n-a mai fost jucat pe scena unui teatru din februarie 1999!

RAMPA
și ECRANUL

● REMEMORĂRI LA DOMENIILE MARVILA ●

CONFESIUNE
În cei 15 ani, de când stănesc cu devotament *RAMPA* și *ECRANUL*, am primit diverse oferte pentru funcții editoriale sau teatrale, fie la Cotroceni sau la Ministerul Culturii și Cultelor. Se avea în vedere prestația mea de la revista „Ateneu” în calitate de redactor-șef al publicației bacăuane. N-am răspuns acestor provocări conjuncturale. Am rămas așa, în rosturile creației dramatice și editoriale, continuând să rămân „sedus” de ideea că teatrul nu trebuie să omoare închipuirea, ci să o facă viabilă în perspectiva timpului. N-am intrat în jocurile politicianiste, în schimb am privit ca la teatru personajele și spectacolul societății românești sedusă, manipulată și abandonată de utopii deșarte. Cu alte cuvinte, am frânat această realitate social-umană în dramele decaderii prin destine rălăcite în amurg, cu tristeți ascunse, dansând cu destinul în tango, la cântecul de vânătoare unde convietuiesc bătrânul și inocenta, vadoșii la tinerețe, Titica, inima bună, Mitică, prietel de Prigoria toastând pentru o cupă de neant. Ascult canalul Mezzo pentru răzgul sufletului, rememorând viața trăită și închipuită la domeniile Marvila, împreună cu Ava și Celia.

George GENOIU

Rememorările de la Marvila este consemnată și perioada SCORPION - București (martie-septembrie 1990) când am părăsit redacția revistei „Ateneu”. La 58 de ani mi-am luat viața pe cont propriu. Am fost solicitat de către dramaturgul *Dinu Grigorescu* și regizorul *Tudor Mărăscu* să aduc pe lume o publicație a SOCIETĂȚII TEATRALE „SCORPION”, o primă inițiativă în domeniul privat. Eram reticent. Mă aruncam într-un val amenințator al vieții mele. Îndemnat și susținut moral de soția mea, *Veronica* și fiul nostru, *Cezar Alexandru*, am acceptat provocarea SCORPION. La „Ateneu” am solicitat concediul de odihnă de la 1 martie 1990, după care a urmat transferul. În nopțile de insomnie de la hotelul „Negoiu”, unde am fost găzduit, am conceput pu-

SCORPION
MENTALITĂȚI • ARTE • DIVERTISMENT
ANUL I Nr. 1 25 martie 1990

blică SCORPION, în paginile căreia problematica sumarelor aborda sfera mentalităților, artele și divertismentul. Primul număr al revistei a apărut pe 25 martie 1990 și a mijlocit spectacolul inaugural al SOCIETĂȚII TEATRALE „SCORPION”, cu schițe de I.L. Caragiale. Printre colaboratorii prezenți în primul număr al revistei „Scorpion” au fost regretații *Valentin Silvestru*, *Cristian Popișteanu* și *Ileana Berlogea*.

Adina Darian, Silvia Kerim, Octavian Păler, Grid Modorcea și Bogdan Ulmu, secretar general de redacție. Sunt sincer recunoscător colaboratorilor, domnilor *Dinu Grigorescu* și *Tudor Mărăscu*, cei care au investit încrederea în experiența mea de editor la „Scorpion” după care și-a început activitatea CASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ „RAMPA și ECRANUL” (septembrie 1990).

George GENOIU

PRECIZĂRI
● în atenția cititorilor ●

La aniversarea celor 15 ani de la apariție, în paginile revistei *RAMPA și ECRANUL* am reprodus, în facsimil, scrisorile de recomandare semnate de regretații ȘTEFAN AUGUSTIN DOINAȘ și LAURENȚIU ULICI, precum și de către distinsul romancier OCTAVIAN PALER adresate FUNDĂȚIEI SÖROS. Din păcate n-am beneficiat de sprijinul instituției respective, dar bunăvoința și solidaritatea intelectuală a celor trei scriitori rămân deosebit de prețioase la vremea rememorărilor. Recunoștința noastră!

Dramaturgii PAUL EVERAC și DINU GRIGORESCU la inaugurarea Teatrului „Scorpion” și lansarea revistei (24 martie 1990)

Cu acest prilej, mulțumesc domnilor NICOLAE MANOLESCU, OCTAVIAN PALER, EUGEN SIMION și regretatului ȘTEFAN AUGUSTIN DOINAȘ, titulari de rubrici la revista „Ateneu” – în mandatul meu de redactor-șef al publicației bacăuane. În colecția revistei „Ateneu” de până în anul 1990, când am înființat *RAMPA și ECRANUL*, se pot regăsi eseurile titularilor de rubrici, menționați mai sus, precum și seriile: EMIL CIOARAN – „AFORISME”, SUSAN SONTAG – „ESTETICA TĂCERII” sau J. IANKELEVICI – „DESPRE IRONIE”. O, ce zile frumoase!

Acta est fabula*
George GENOIU

* Piesa a fost jucată

18 Rampa și ecranul

Semestrul I - 2005

ETERNITATEA VODEVILULUI

EUGÈNE LABICHE PE AFIȘ LA TNB

PREMIERĂ – 02/03 februarie 2017, Sala ATELIER

Eugène Labiche (mentor și pentru Georges Feydeau), născut la Paris, în zodia taurului, pe data de 6 mai 1815 și decedat la 73 ani, stă bine ancorat în eternitatea vodevilului și a dramaturgilor mondiali, cu teatrul său comic, axat pe cotidian, zis și boulevardier, adică aducător de succese și profituri. A fost membru al Academiei Franceze.

Sobrul, neobositul și veșnic tânărul **Felix Alexa** (membru al unei dinastii teatrale de profesioniști și continuator brilliant) a ales pentru această stagiune la TNB o farsă inedită – **Afacerea din strada Lourcine**, tradusă **Crima din strada Lourcine** (nu avem la îndemână textul original). Eu, însă, aș fi preferat titlul „Umbrela cu cap de maimuță”, obiect invocat de autor.

Sub pălăria florentină a dramaturgului foșnesc fel de fel de personaje capturate din fauna veacului său parizian, care sunt puse să joace fel de fel de năstrușnice întâmplări, posibile și imposibile, simultan, realiste și absurde, concomitent. Atât de absurde sunt unele dialoguri concepute în secolul al XIX-lea, încât Felix Alexa le imprimă (bio)ritmul sacadat și mecanica vorbirii, în cel mai (ne)curat stil ionescian, de parcă celebra „Cântăreață cheală” ar fi fost trasă de păr ușurel până în zilele noastre, acoperită și cu peruca blondă de sex feminin, descoperită în locuința de lux a unui soț fidel (Lenglumé) după o noapte bahică petrecută cu alcoolemie maximă (în afara domiciliului conjugal, la un banchet școlar, împreună cu un fost coleg, numit Mistingue). Cinci personaje nostime capturate din Belle Epoque.

Spectacolul debutează cu o scenă de comic absolut, după un prolog al eternului valet (importat de la Molière), valet ce devine și țap ispășitor al unei crime necomise de el, și nici de stăpân. E o mare bucurie să asisti la un spectacol în orice sală a

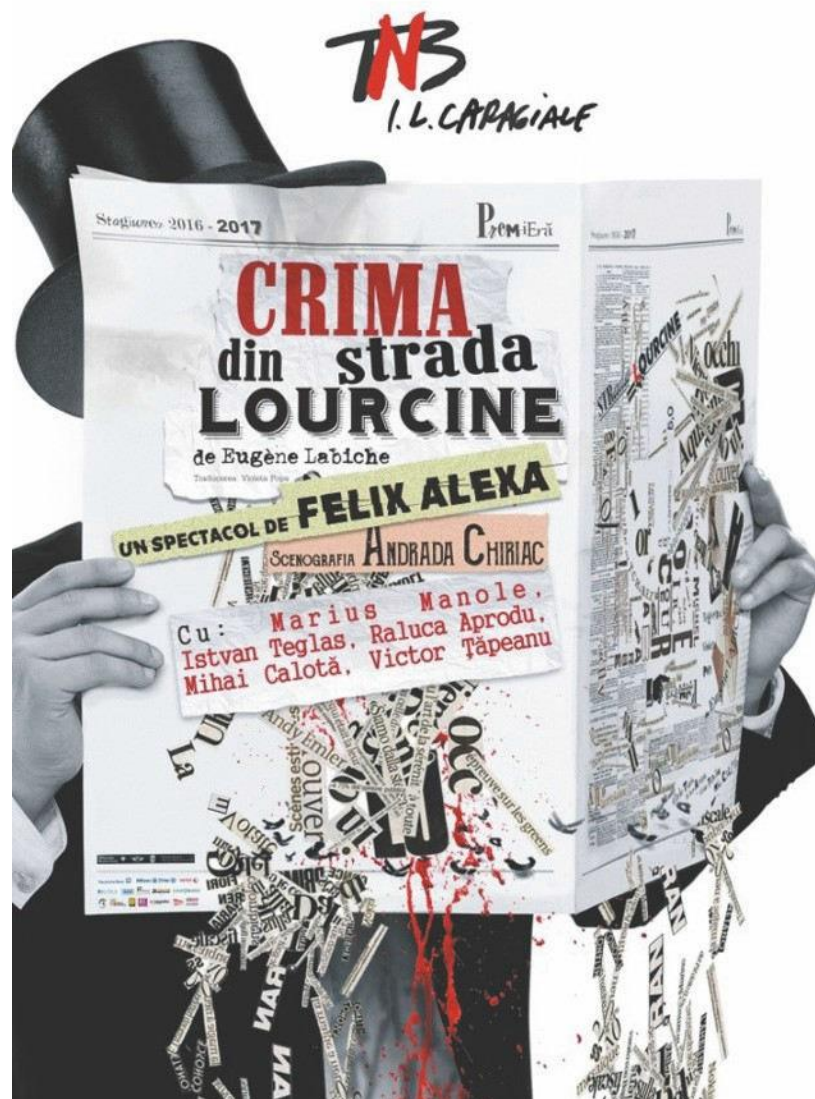
Naționalului ai fi. Domnul Caramitru, directorul general, lasă posterității nu doar efigia unui actor uriaș, dar și renovarea venerabilei instituții. Decorul piesei, realizat de către **Andrada Chiriac**, inventiv, aplicat mișcării turbionare a personajelor bine strunite, conține surprize, trape și este de un bun gust desăvârșit. Patul medieval, cu baldachin, devine, la început și la sfârșit, o scenă în scenă, unde se joacă un mic și scurt teatru în teatru. Superb este cel al trezirii din euforia bahică a proprietarului și a colegului de somn. Dar nu asistăm la dezvoltarea subiectului pe calea geloziei soției care află, deduce escapada nocturnă a bărbatului, comedia pornind în altă direcție, nici măcar polițistă. Este vorba de exacerbară panicii foștilor colegi de școală și de chef prelungit, care, în starea postbahică, au impresia că ei ar fi ucis-o pe cărbunăreasa din cartier. De aici se nasc paroxistic disperarea, tragedia și comedia. Spaima demascării. Dar nu se demarează în stil balzacian nicio anchetă judiciară, chinul fiind cel moral.

Încurcăturile se țin lanț. Joacă și obiectele: peruca, umbrela și un acvariu autentic cu pești vii, roșii, înotând liniștiți – care devine locul unde presupușii criminali își spală mâinile de sânge.

Greul comediei de situații (paradoxal pentru un vodevil – există puține replici care declanșează aplauze la foc automat) îl poartă cei doi băieți mahmuri, interpretați jovial de **Marius Manole** și **Istvan Teglas**, actori cu resurse bogate de comicitate, expresivitate, din noua pepinieră de talente a Naționalului. Marius Manole este argintul viu care scoate la iveală aurul vodevilului, iar colegul de scenă, Istvan Teglas, vine parcă tot dintr-o „Cântăreață cheală”. Energia consumată este formidabilă! Cuplul e tonic și comic. Cei doi joacă diferit panica infracțiunii, bucuria vieții ușoare, au bani, ocazii, dor de aventură, se implică singuri în ea. Și tot singuri ies din ea. **Raluca Aprodu** (Norine) place prin siguranță, eleganță pariziană, fiind soția casnică, aparent naivă, docilă, care știe să fie și posesivă, alternativă, explozivă, încântătoare. În jurul ei gravitează fluturii de noapte. Rochiile, de zi și de seară, poartă sigla bunului gust, au expresivitate scenică, iar purtătoarea lor manifestă eleganță, mobilitate, cursivitate pe meandrele comediei. Ponderat, șiret ca slugile, dar și prudent, diplomatic, valetul Justin este întruchipat, cu sobrietate și papion comic, de **Victor Țăpeanu**. Un alt portret care se reține este și cel al mucalității, semifalității domn Potard (**Mihai Calotă**), aflat în criză pecuniară din cauza soției lui, mare consumatoare de trufandale scumpe, acesta fiind creditat, dar și recompensat cu mulți bani, tam-nesam, la final, în stil curat becalian. Și ziarul face parte din distribuție; el difuzează știrea crimei, și tot el, *Le Figaro*, întoarce pagina prin anunțul capturării adevăratului asasin.

Viziunea regizoral-scenografică ingenioasă, modernă, din epoca Hollande, denotă multe rafinate și merită complimente. La masa roșie, adusă pe rotile cu cristalele pe ea, se consumă una din cele mai izbutite, rafinate scene ale unui spectacol început cu întârziere de circa 15 minute de la anunțul „Închideți telefoanele mobile” până la apariția pe scaun a unui înalt demnitar al statului, dar așteptarea moarte n-are și totul e foarte bine când se sfârșește cu aplauze. Și regia tehnică – **Laurențiu Andronescu**, și maeștrii nevăzuți **Ionel Docan**, **Laurențiu Iordache** (și alții) contribuie prin jocurile de lumini, efectele sonore și de cabaret la bună sugestivitate, la reușita unei noi premiere care amuză publicul timp de o oră, în vreme ce, nu prea departe de noi, fanii lui Labiche, în Piața Victoriei, este o cu totul altă piesă pe afiș.

Dinu GRIGORESCU

Mărtisor editorial

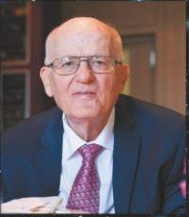
Aurel Octavian Berea

**Lumea spirituală și
Universul infinit**

**The Spiritual World and
The Infinite Universe**

Opera Omnia

2017

Prietenul și colegul meu intru cercetare de peste patru decenii, Aurel Berea, ne uimește cu o reeditare a unor gânduri mai vechi frumos subsumate în lucrarea de față, intitulată magnific „Lumea spirituală și Universul infinit”. Trebuie să găsim un atribut peste cel de măreție, întrucât tema este universală și, bine ar fi, ca ceva din universul spiritual să devină lecție pentru cel care țin la o viață echilibrată și, mai ales, inspirată și condusă de o aleasă educație. Trăim într-o lume în care materialitatea ne sufocă, desi, ca ființe umane, suntem clădiți din trup și spirit, iar acțiunea noastră în această viață vremelnică este dictată (bine ar fi să recunoaștem deschis) și de spiritul din noi. Desigur, poate, mă repet, spiritul este o dotă sau un har Divin, dar el trebuie insuflit de o cunoaștere mai profundă, care depășește educația generalistă și chiar subțiază a timpului nostru în favoarea ciberneticii.

Prof. Univ. Dr. Napoleon Pop

„Opera Omnia”, aflată la cea de-a doua ediție, completată, aplaudată la Academie, este scrisă cu o forță spirituală, religioasă, dar și cu multe, foarte multe conexiuni, pe o vastă tematică a omenirii și a cosmosului. Lectura se face linear, pe nerăsuflate, captivând aventura umanității și ciocnirea civilizațiilor.

Cartea gigantică sintetizează excepțional, profesoral – fiind accesibilă lectorilor de toate calitățile – minunile spirituale ale lumii, vorbește despre lumi dispărute și lumii viitoare, încă necunoscute, în matricea acestui mare mister galactic al Terrei. Abordează și enigmaticele omenirii, incită la analiză, dar și la visare, la comunicare, la prognostic asupra viitorului incert, care vine spre noi în pașii lui de mele spațial. Conține multe teme incitante, abundente, referințe, teze și paranteze, antiteze, ipoteze despre minunea existenței umane provenite din nimicul aparent și dezvoltate statistic, geografic, istoric, fizic și metafizic. Icoana, simbolurile, Maica Domnului, Grădina României – cum o denumește autorul –, papalitatea, izvoarele ancestrale ale folclorului nostru, umanitatea diversă și complexă, religia ortodoxă, celelalte religii, lumi paralele, actul Creației și al Recreației continue sunt subiecte care se adresează și tinerilor, studenților multiculturali, avizi de a primi noi informații incitante pe tema meditației din magia existenței și din zona transcendentalului privit foarte cotidian.

Unic și descendent dintr-o constelație de proști ardeleni, profesor universitar, eminent de finanțe și economie, domnul Aurel Octavian Berea ne oferă o sărbătoare de lectură, un regal decultural!

„Opera Omnia”, in its second edition, completed, applauded at the Romanian Academy, is written with spiritual, religious strength, but also with many, so many connections regarding the vast topic of mankind and universe. It is a linear reading, with no interruptions, capturing humans' adventure and the clash of civilizations.

This monumental book exceptionally summarizes the spiritual wonders of the world in a didactic way, as it is destined for all sorts of readers; it is about lost and future worlds, yet unknown, within the matrix of Terra's great galactic mystery. The author debates the world mysteries and encourages analysis, dreaming and also communication and anticipation regarding the uncertain future approaching us at a cosmic snail's pace. There are a lot of exciting, ample subjects, references, theses and parenthesis, antithesis, hypothesis regarding the wonder of human existence originated from the conspicuous nothingness and developed from statistic, geographic, historic, physic and metaphysic points of view. The icon, symbols, Virgin Mary, Romania's Garden – as the author calls it, papality, the ancestral springs of our folklore, the diverse and complex humanity. Orthodoxy, other religions, parallel worlds, the continuous Creation and Re-Creation are also topics for the young, multi-cultural students eager to receive new and exciting information on the meditation about the magic of being and also relating to transcendentalism regarded as daily routine.

Mr. Aurel Octavian Berea, a unique personality descending from Transylvanian priests and a distinguished professor of Finance and Economics, offers us a feast of reading, a celebration of culture!

Dinu GRIGORESCU

FUNDAȚIA SPIRIT ROMÂNESC
PRO-ARTE ȘI CARITATE

Editura „Ghepardul”
București, Bd. Libertății, nr. 22, sectorul 5
Telefon: 0755.200.001
0755.200.002
Email: fundatiaspiritromanescproarte@gmail.com

ISBN 978-606-8226-38-5

**CLUBUL DRAMATURGILOR
„DRAGON II”**

Luni, 20 februarie 2017, la ora 17.00, la
Centrul Socio-Cultural „Jean-Louis Calderon”
(București) a avut loc spectacolul-lectură:

DEMNITARUL CURCILOR
de Cezar RĂDULESCU

Și-au dat concursul actorii: **Candid STOICA, Cristian
MOȚIU, George GRIGORE, Constantin DUICU și
Valeria IONIȚĂ** (de la Teatrul „Zamora” din Sinaia)

Regia: Candid STOICA

**ANIVERSĂRI:
VLAD LUNGU 25**

Despina și Dinu Grigorescu, Adina și Darie Grigorescu, Alexandra Ares, Maia (de 95 de ani), Fundația Spirit Românesc Pro-Arte și Caritate din București, împreună cu Editura Ghepardul, publicația „Ciripit de Păsărele” (mentor „Bilete de papagal”), Asociația Socio-Culturală „Prahova Excelsior” (ASPE) din Sinaia și membrii trupei de Teatru „Zamora”, al cărui membru fondator este și Vlad Lungu, tânărul redactor-șef al „Ciripitului” nostru cultural și umoristic, noi toți, uniți prin artă și iubirea cuvântului, la împlinirea unui sfert de veac, transmitem sărbătoritului urări de împlinire și fericire în viață, mult noroc și multă sănătate, succese în literatură și în profesia de medic veterinar, dedicată binelui.

Născut la 16 februarie 1992, unicul fiu al devotaților părinți Georgeta și Octav Lungu – director de producție la „Memorialul” doamnei Lucia Hossu-Longin –, Vlad a dovedit, de la cea mai fragedă vârstă, disciplină, perseverență și un mare apetit pentru învățătură, devotament și optimism, calități deosebite care i-au permis să evolueze spiritual foarte repede spre recunoașterea publică de care a început să se bucure astăzi. Scrie bine teatru, proză, cronică teatrală, istorie literară, umor și SF, relaționează foarte colegial cu anturajele, este prețuit și iubit, face corectură minuțioasă – activitate laborioasă –, iubește oamenii și animalele, natura, muntele, fotografia, modestia și veselia. Absolvent al Colegiului Național „Gheorghe Șincai” din București și student de top, în ultimul semestru, la Facultatea de Medicină Veterinară din Capitală, Vlad lucrează, concomitent, și la un mare spital veterinar privat.

LA MULȚI ANI! Succes la masterat, apoi și la doctorat!
Familie fericită!

Mărtisor cultural de Ziua Femeii

MAGAZINUL DE BĂRBAȚI

4 texte scurte
de scriitoarea româno-americană

ALEXANDRA ARES

REGIA ȘI PRODUCȚIA:
VALERIA IONIȚĂ

Spectacol inedit oferit de

TRUPA DE TEATRU ZAMORA
Fundația Spirit Românesc Pro-Arte și Caritate

În parteneriat cu CASINOUL din SINAIA

Suținere mediatică

RENDEZ-VOUS LA **CAFENEAUA REGALĂ**

SĂMBĂTĂ, 4 MARTIE 2017, ORA 18⁰⁰

Intrarea este liberă

DISTRIBUȚIE:

VALERIA IONIȚĂ
CRISTINA NICOLAE
LUIZA BIANU
CECILIA FRÂNCU

MARIUS BRATOSIN
ROXANA MANCIULEA
ANDREI BOARCĂȘ

VIRGIL NICOLAE
HORIA BĂRLEANU
CRISTINA ACHIM
ANALINA BÔRZ

Parteneri:

CASETA TEHNICĂ

ISSN: 2501-2355 * ISSN-L: 2501-2355

Fundația Spirit Românesc Pro-Arte și Caritate -București,
Bd. Libertății, nr. 22, ap. 4, sect. 5, Centrul Civic

Email: redactiaciripitdepasarele@gmail.com; fundatiaspiritromanescproarte@gmail.com

Tel.: 0755 200 001 / 0745 044 746

Facebook: https://www.facebook.com/CiripitdePasarele

DTP: M. D.

Cap limpede și corectură: Vlad LUNGU

În cuibul redacțional: Semnatarii articolelor

Publicație lunară, asociată Clubului Dramaturgilor al Uniunii
Scriitorilor. Apare la sfârșit de lună. Abonamente la redacție.